

VNÚTORNÝ PREDIKTOR ZSSR

Smutné dedičstvo Atlantídy

Trockizmus — to je «včerajšok», no určite nie «zajtrajšok»

Petrohrad
r.2011

- © Publikované materiály sú majetkom Ruskej kultúry, z toho dôvodu nikto vo vzťahu k nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade *prisvojenia si autorských práv v rámci zákona* právnickou, alebo fyzickou osobou, sa dotyčná osoba stretne s odplatou za krádež pomocou nepríjemnej „mystiky“, vychádzajúcej nad rámec právnej vedy. Každý záujemca má plné právo, vychádzajúc z vlastného chápania *všeobecného prospechu*, nasledujúce materiály v plnom objeme, alebo fragmentálne všetkými dostupnými prostriedkami kopírovať a vydávať *aj za komerčným účelom*. Kto používa nasledujúce materiály pri svojej činnosti, či v citáciách, fragmentoch alebo odkazoch, prijíma na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia kontextu meniaceho zmysel *následných materiálov ako celku*, má šancu stretnúť sa s „mystickým“ pôsobením mimo právneho rámca.¹

1

Aktuálny © Copyright neodstraňovať pri publikácii knihy, nakoľko by to protirečilo jeho zmyslu. V prípade potreby, možno umiestniť za ním ešte jeden © Copyright vydavateľa. TÚTO POZNÁMKU PRI PUBLIKÁCIÍ ODSTRÁNIŤ.

OBSAH

Nakoľko rôzne operačné systémy v jednom a tom istom súbore rozkladajú strany rôzne, je potrebné aktualizovať obsah. Na aktualizovanie obsahu treba prejsť do režimu prezerania strán, vložiť kurzor do obsahu, potom stlačiť F9. Vybrať „obnoviť čísla strán“. V prípade ak váš systém pracuje nekorektne, a automaticky budú nastavené chybné čísla strán, potom v režime prezerania strany treba zadať správne čísla strán ručne. Tento odsek odstrániť do aktualizácie strán pred tlačou.

Úvod	5
1. Pohľad skrze masky a šou	6
2. Globálne scenáre	24
3. Diogenes: „Hľadám človeka...”	40

Nie v každej hre
vyhrávajú esá!

K. Prutkov

**A chytráčili oni, a chytráčil Boh,
A Boh - je najchytřejší z chytrých.**

Korán 3: 54

Úvod

Toto je 3. verzia práce, publikovanej prvýkrát v roku 1998 pod názvom „*Trockizmus —to je «včera», no určite nie «zajtra»*“. Text súčasnej verzie je v základe ten istý ako v prvej verzii. Pod úpravu, z väčšej časti štylistickú sa dostala 3. kapitola („Diogenes: Hľadám Človeka...“). Do 6. kapitoly („Kto zahynie pod kolesom histórie“) sme zapracovali fragmenty z našej knihy „Prídi na pomoc mojej neviere...“, aby sme ukázali miesto scientologickej cirkvi v trockistickom scenári permanentnej svetovej „socialistickej“ revolúcie. Od druhej verzie sa posledná odlišuje niektorými zmenami v štylistike, spresnenou terminológiou a doplnenými odkazmi na diela VP ZSSR z ďalších rokov.

27. február 2011

1. Pohľad skrze masky a šou

V poslednom čase, spoločnou črtou rôznych publikácií je mediálna podpora stavu konceptuálnej neurčitosti samoriadenia v RF. Základnou črtou, typickou pre priebeh udalostí v týchto podmienkach je politické potláčanie (realizované v tichosti) toho druhu politiky, aká bola deklarovaná predtým. Táto črta sa prejavuje jak v činnosti verejných politikov rôznej šarže, tak aj v činnosti samotných médií, bez ohľadu na to, či sú to provládne alebo opozičné médiá.

Vydanie „Pravda pjat“² ([pravda 5](#))* № 14 z 3. februára 1998 je jedným z najvýraznejších príkladov tohto druhu. Titulok na prvej strane „KSRF³ formuje tieňovú vládu. Komunisti veria, že vyhrajú voľby“. Vo vydaní sa uvádza úryvok z vystúpenia A.I.Lukjanova v Parlamentnom centre pred aktívom moskovskej organizácie „Ruskí vedci socialistickej orientácie (PYCO)“. Z neho možno posúdiť činnosť KSRF:

«... nie sme iba kritikmi režimu. Okolo 70 návrhov zákona sa stále nachádza v rôznych štádiách vývoja. Mnohé z nich môžu byť použité opozíciou po jej príchode k moci. Duma trikrát prijíma zákon o boji s korupciou, no trikrát bol zamietnutý garantom našej⁴ Ústavy. Vidíte tak, aké mocné sily manipulujú podpisom prezidenta. Mimoriadny význam pripisujeme zákonom «O pracovnom kolektíve», «O ochrane ruského jazyka a duchovnosti». Treba si brať príklad z Francúzska, ktoré už dávno ochránilo svoju *civilizáciu*⁵ od zaoceánskej nadvlády.

<...>

Poslanec I.M.Bratiščev zasvätil svoje vystúpenie projektu «Zákona o mimoriadnych opatreniach na vyvedenie Ruska z krízy», tretí raz vneseného pred parlament, a tiež návrhom frakcie komunistov ohľadne Daňového kódexu a systému opatrení, zabezpečujúcich rozvoj regiónov».

Z tohoto možno usúdiť, že „elita“ KSRF, ak neblafuje, nie je proti vytesneniu či odstráneniu „čubajsov“ z kabinetov Kremľu. No ak aj neblafuje ohľadne svojich zámerov voči kremľským a regionálnym kabinetom, očividne sa pretvaruje ohľadom svojej socialistickej orientácie, dlhodobej perspektívy historického rozvoja – vzhľadom na komunizmus. Komunizmus – čiže *zničenie vykorisťovania človeka človekom, a vytvorenie spoločenských podmienok pre slobodný rozvoj osobnosti každého človeka* – vôbec nie je reálnym ideálom lídrov KSRF.

Vlečúca sa kríza posledného desaťročia je javom mnohostranným. Avšak väčšia časť jej ekonomických aspektov nie je spôsobená slobodou osobnosti (ktorú sľubovali zabezpečiť reformátori), ale slobodou úžery a slobodou finančného špekulantstva (o ktorej mlčali a ktorej

2

Názov je ťažké nestotožniť s prísloviem: „týždeň má sedem piatkov“ (príslovie o ľuďoch, ktorí často menia názory).

3

Komunistická Strana Ruskej Federácie.

4

Cenné priznanie lídrov KSRF, že súčasnú ústavu považujú za svoju.

5

Odkedy sa Francúzsko stalo civilizáciou, ak ono samo je jedným zo štátov západnej civilizácie? A je to napísané v duchu „Volaj to ako chceš, len na to nesiahaj!“ hneď po pripomienkovaní zákona «O ochrane ruského jazyka a duchovnosti», ktorý vo svojej logike je povinný ochraňovať kultúru reči od zneužívania slovomeniaceho ich vlastný zmysel.

dalo „vstupenku“ gorbačovské vedenie Komunistickej Strany ešte za čias ZSSR, svojou orientáciou na **trhovú ekonomiku vyslovene západného typu**).

Jednou z príčin relatívneho zmiernenia ekonomickej situácie v roku 1997 bolo zníženie sadzby Centrálnej Banky ohľadne úrokov z úrovne nezmyselných 200 % ročne na nie menej nezmyselných 21 %. Každopádne, v januári 1998 na stretnutí v Davose V.S.Černomirdin oznámil, že jeho vláda je nútená⁶ siahnúť po «nepopulárnych opatreniach». Tieto „nepopulárne opatrenia“ sa prejavujú v zvýšení úrokových mier Centrálnej Banky do nezmyselných 43 % ročne, rádovo predstihujúc energeticky podmienené tempo možného rastu výroby pri nezmenených cenách. To znamená, že obežné prostriedky (working capital – výrobný kapitál) budú znova odčerpané z výrobných oblastí úžerníckym systémom komerčných bánk a špekulatívnych trhov s „cennými“ *papiermi a valutami*. Z tohto musí byť každému jasné, že následkom neodvratných finančných disproporcií medzi odvetviami a ich reálnymi výrobnými možnosťami – sa nijaký východ z krízy r. 1998 diať nebude⁷. To znamená, že behom nejakého času sa vláda uchýli k novej emisii⁸, ktorá za rok - dva si vyžiada novú denomináciu, podobne, ako to bolo v minulosti.

Vo výsledku uskutočnenej denominácie 1. januára 1998, dolár znova začal stáť toľko, čo pri Gorbačovovi – okolo 6 rubľov. No zatiaľ, čo v tej dobe bochník chleba stál 25 kopejok, tak teraz pri 6-rubľovom doláre on stojí už 2 ruble a 50 kopejok; zatiaľ čo jazda mestskou dopravou stála 5 kopejok, teraz stojí 1,5 rubľa. Avšak nominálna hodnota zárobkov väčšiny sa počas reformných rokov nezvýšila desaťnásobne (ako ceny tovarov). Zadlženosť ľudí kvôli oslabenej výplate za minulé roky ostala nevyriešenou, a to v dobe, keď už sa kopí nová zadlženosť za rok 1998. Okrem toho, následkom denominácie a diskrétného charakteru tvorby cien (vylučujúceho tisíc násobné zníženie cien bez straty predošlej úrovne rentabilnosti výroby), ceny mnohých tovarov vyrástli v ich vyjadrení tak v starých, ako aj v nových nominálnych hodnotách. Všetky takéto finančno-ekonomické výsledky reforiem sú zapríčinené slobodou úžerníctva a finančného špekulantstva.

Nič menej, nikto z „elity“ KSRF sa nevyjadril ohľadom protispoločenského charakteru oznamu Černomirdina v Davose (znova vybičovať sadzbu úrokov z pôžičiek). Nikto nepoukázal na priamu podmienenosť prejavov krízy v ekonomike Ruska i sveta - úžerníckym charakterom kreditno-finančného systému a podvodníckym charakterom špekulatívnych trhov.

Že by sa nevedeli dovtípiť, to určite nie: od roku 1994 vedeniu KSRF pravidelne „tlačia do hlavy“ analytické práce, v ktorých je s úradníckou strohosťou preukázaná zhubná úloha úročenia - úrokov z pôžičiek a iného zlegalizovaného parazitizmu v ekonomickom rozvoji kolónií globálneho rasisticko-mafiózneho úžerníctva. No lídri KSRF o tomto mlčia. V Dume, na stránkach novín, v televíznom a rozhlasovom vysielaní⁹ sa prakticky v ničom neodlišujú od

6

Otázka: kto ju prinútil? — zostala nezodpovedaná.

7

Nádeje, vrátane tých, ktoré vyslovil prezident ohľadne prilákania zahraničných investícií ostanú aj tak iba nespĺniteľnými snami, keďže hlupákov, túžiacich *len tak na vlastné triko* hasiť vedome nesplateľné (v dôsledku zákonov úžery) dlhy Ruska, je vo zvyšku sveta len zopár.

O správnosti vysloveného názoru sa presvedčili všetci po 17. auguste 1998, keď prebehol pre mnohých náhly a prudký pád kurzu rubľa voči doláru, spôsobený „nepopulárnymi opatreniami“, ktorých prijatie ohlásil V.S.Černomirdin v januári 1998 v Davose (odstavec pridaný 01.05.1999)

8

Ak k emisii nedôjde, kríza sa len zintenzívni následkom nedostatku peňazí na zabezpečenie výmeny tovarov, pri raste nominálnych cien pod vplyvom vysokého úroku z pôžičiek - úročenia.

9

V tomto ohľade je veľmi príznačná rozhlasová relácia „Rozhovor s krajinou“ (Radio-1), vysielaná

svojich „akože“ politických protivníkov – v otázkach o postoji k vytvoreniu globálnej „elitárno“-otrokárskej civilizácie metódami úžerníctva¹⁰.

Na rovnakej stránke čísla „*Pravdy Pjat'*“ pod rubrikou «prísne **netajné**» je titulok: „*Trocha «mŕtvej vody» na rany duše.*“ Z neho možno pochopiť, že vedenie KSRF aj redakcia „*Pravdy Pjat'*“ sú oboznámené s materiálmi Konceptie spoločenskej bezpečnosti Ruska v globálnom historickom procese¹¹.

Ako je známe, Komunistická Strana Sovietskeho Zväzu (KSSZ) v minulosti, aj Komunistická Strana Ruskej Federácie (KSRF) dnes, vyjadrovali názor, že keď pod ich vedením bude vybudovaný komunizmus, tak ekonomický život spoločnosti bude realizovaný podľa princípu «od každého podľa jeho schopností – ku každému podľa jeho potrieb». Bude to zrejme jednako následkom toho, že narastú výrobné kapacity všetkých odvetví, tak aj tým, že do života vstúpia nové generácie ľudí s inou psychikou, ktorých práca bude slobodná a tvorivá, a nie nútená – preto takáto práca bude ich primárnou životnou potrebou. Nie je to presný citát, ale približne tak sa to učilo v minulosti pri KSSZ, a približne na toto (hoci nie vždy) naráža dnes KSRF vo svojej propagande.

Medzi tým vyšlo najavo¹², že politekonómia marxizmu-leninizmu je založená na vymyslených kategóriách, ktoré nepodliehajú praktickému meraniu (metrológii) v procese hospodárskej činnosti spoločnosti. Takýmito kategóriami sú «potrebný» a «nadbytočný pracovný čas», «jednoduchá» a «zložitá práca», «potrebný» a «nadbytočný produkt» atď., navyše k tomu chyba alebo lož K. Marxa v otázke o „dogme Adama Smith-a“

Jedna z aforistických definícií socializmu bola daná Leninom: «Socializmus – to je evidencia a kontrola». Vo vzťahu k politekonómii ona znamená: nakoľko v praxi hospodárskej činnosti nie je možné merať kategórie politiekonomickej vedy marxizmu, nie je možná evidencia, kontrola, a ako dôsledok nie je možný ani socializmus, ani prechod ku komunizmu na osnove marxizmu.

Inými slovami, marxizmus formuje pri vlastnej propagande pravdepodobný opis procesov spoločensko-ekonomickej činnosti a tento opis sa marxistami berie ako dogma, bez hlbšieho pochopenia, pretože **zdravý ľudský rozum nedokáže prepojiť vymyslené (abstraktné)* kategórie marxistického učenia s reálnym životom**. Pritom, ľubovoľný človek pri osobnom stretnutí s marxizmom môže urobiť jeden z dvoch vzájomne sa vylučujúcich záverov:

- 1* Bud' priznať svoju nevzdelanosť a skloniť sa pred *interpretmi života na báze marxizmu*, predpokladajúc že oni si poradili s tým, s čím si nedokázal poradiť on sám;
- 2* Alebo priznať, že on sám – je zdravo mysliaci človek, ale potom musí tiež priznať, že marxizmus je obsahovo nezmyslom (neadekvátny)*, a tí, čo vysvetľujú život na jeho osnove, sami o sebe predstavujú dokopy s ich psychicky abnormálnou masou – politických špekulantov s globálnymi nárokmi.

v priamom prenose, v ktorej moderátor P.Voščanov, a ním pozvaní verejní činitelia celého politického spektra rozmazávajú existujúce problémy a pokúšajú sa prezentovať svoje lživé vysvetlenia ako pravdu.

10

V období prezidentských volieb v r. 1996 sa len dvaja kandidáti negatívne vyjadrili k otázke úroku z pôžičiek v kreditno-finančnom systéme Ruska a tiež sveta celkovo: J.Vlasov a V.Brincalov, avšak obaja dostali minimum hlasov vo voľbách (9. a 10. miesto), čo svedčí o nechápaní podstaty vecí masou aktívnych voličov.

11

Knihy „Voda Mŕtva“ (Konceptia spoločenskej bezpečnosti), „Krátky kurz...“, „Ku kráľovstvu Boha na zemi...“. Tieto aj ostatné diela VP ZSSR, predstavujúce Konceptiu spoločenskej bezpečnosti (KSB) sú zverejnené na internete na stránkach: (ruských)* www.vodaspb.ru, <http://subscribe.ru/catalog/state.politics.bkz>, www.dotu.ru, <http://mera.com.ru>, (česko-slovenských: <http://leva-net.webnode.cz/prace-vp-sssr/>)* a mnohých ďalších stránkach. Tiež sú šírené na kompaktných diskoch v rámci Informačnej bázy VP ZSSR a aj formou kníhtlače.

12

Vid' vyššie spomenuté knihy „Voda Mŕtva“ a „Krátky kurz...“

V prvom prípade, takýto jedinec môže smelo seba zahrnúť medzi marxistov; V tom druhom – k spoločstvu ľudí so zdravým rozumom. Avšak aj v tom prvom prípade bude spoločnosť stále určitým spôsobom fungovať, mysliac si, že vláda (vrátane tej finančno-ekonomickej) patrí k *vykladačom života na báze marxizmu* (to isté si budú myslieť aj mnohí zo samotných vykladačov), **no reálna moc, ako zvyčajne, bude patriť tým, čo vytvorili marxizmus a spôsobili jeho rozšírenie v spoločnosti**, v úlohe zásterky zahaľujúcej ich reálne „všetko si dovoľovanie“ vo vzťahu k celým národom.

V druhom prípade bude spoločnosť vynútená sformovať antimarxistickú sociológiu, schopnú ochrániť život ľudí od skrytých zámerov vlastníkov marxizmu (zneužitie spoločnosti na svoje ciele).

Tu treba ešte pripomenúť stúpencom západného „demokratického“ systému spoločenského života, aby nepodliehali ilúzií ohľadne zdanlivého krachu komunizmu v ZSSR, s ktorým si spojili dištancovanie sa oficiálnej vlády od marxistickej ideológie. Marxizmus sa spočiatku vytváral kvôli tomu, aby na jeho osnove bolo možné vykoreniť celý tento západný „demokratický“ spoločenský systém a nahradiť ho iným, v ktorom by bolo možné obmedziť a dostať pod kontrolu „lavínu spotreby a konzumu“¹³, typickú pre davo-„elitárnu“ spoločnosť západného typu. *No majitelia marxizmu sa nikdy a s nikým nechystali deliť o reálnu moc: oni potrebovali len určitú ideologickú a pseudovedeckú „železnú oponu“, za ktorou by sa skrýl systém ich reálnej moci (v „akože“ socialistickej spoločnosti „celkom slobodnej a s reálnou vládou ľudu“).* Presne túto úlohu hral marxizmus po celé roky v ZSSR.

Človek by si myslel, že vedenie KSRF, pokiaľ úprimne vyznáva ideály *vlády ľudu v spoločnosti bez vykorisťovania človeka človekom*, malo by sa zaradovať, keď mu predložia teoretické štúdie:

- v ktorých je prekonaná škodlivosť marxizmu, vrátane tej v oblasti ekonomickej vedy.
- v ktorých sú matematické modely založené na vyložene merateľných kategóriách ekonomického života spoločnosti, vďaka čomu môžu byť použité ako základ pre plánované riadenie hospodárstva v záujme pracujúcej väčšiny dnes žijúcich a tiež budúcich pokolení.
- kde sa v úlohe *vektora chyby riadenia* ukazuje všetkým známy preiskurant (cenník) na tovary a služby, ktoré spotrebúva obyvateľstvo.
- kde sa priamo hovorí, že v **ideálnom** režime samoriadenia spoločensko-ekonomického útvaru – by preiskurant (*ako vektor chyby riadenia*) mal stabilne byť rovný nule, následkom čoho sa vyplní aj princíp (omnoho starší než marxizmus) «od každého podľa jeho schopností – ku každému podľa jeho potrieb».

Nič menej, práve komunistická centrálna tlač akoby prvá vystúpila nie s kritikou, no s posmešným odmietnutím Konceptie spoločenskej bezpečnosti a dopustila v článku priame prekrútenie názorov, vyjadrených v materiáloch KSB. Autor článku v „Pravde Pjat“¹⁴ A. Baranov píše:

«Z pohľadu «Bogoderžavcev»¹⁴, — je veľkým hriechom poznať a skrývať pravdu pred národom».

13

Vzhľadom na obmedzené zdroje planéty Zem, a tiež udržateľnosť biologickej rovnováhy života (vrátane ľudského) na nej. Táto rovnováha je ničená práve v dôsledku štýlu, akým kapitalizmus a globálna úroková úžernícka pyramída umelo navyšuje spotrebu a konzum, v záujme umelého rastu ekonomiky, nehľadiac na fatálnosť zásahov do biosféry Zeme, ale aj života „rozvojových“ spoločností. – dopl. prekl.

14

„Bogoderžavci“ – prezývka (od Богодержавие – Bogoderžavie – Božia država - Kráľovstvo Božie na

Je to presne tak. A Baranov vystihol podstatu. No z jeho uhlu pohľadu, klamať hriechom nie je, a to už je zjavný satanizmus, keďže podobné správy sú v rozpore napríklad aj s prikázaniami Koránu (pre Korán neprijateľnými), alebo s biblickým prikázanim typu «nevyslovíš krivého svedectva...», ktoré začal hájiť pod heslom o vernosti Rusov k pravoslávnej vierouke. Preto bez náznaku svedomia pokojne píše ďalej:

«Napríklad plánujú zrušiť pridanú hodnotu prostredníctvom vykorenenia „úžernického úroku“. No súčasné hospodárstvo si neželá pracovať na princípe naturálnej výroby¹⁵. Peniaze okrem výmenného ekvivalentu vyplňajú aj regulačnú funkciu. S tým nič nenarobíš.»

Tvorcovia KSB nie sú slepci, a nie sú ani hlúpi a chápu že *súčasnú hospodárstvo na princípe naturálnej výmeny produktov si pracovať nielenže neželá, ale ani nemôže, a preto kreditno-finančný systém sprevádzajúci výmenu tovarov musí v sebe obsahovať aj regulačnú funkciu vo vzťahu k výrobe a spotrebe na úrovni mikro- aj makroekonomiky.*

Práve preto sa v materiáloch KSB vysvetľuje teória podobnosti mnohoovetvových výrobnospotrebitel'ských systémov aj ako celok, ale tiež aj jednotlivo jej špecifické úlohy. Bez opory *teórie podobnosti makroekonomických systémov* nie je možné na vedeckej osnove prakticky zabezpečiť, aby sa táto „regulačná funkcia“ (peňazi) orientovala **práve na záujmy pracujúcej väčšiny**, a nie na záujmy parazitov: rasistickú úžernickú „elitu“, „elitu“ funkcionárov v politických stranách, vrátane poskokov hierarchie manažérov KSRF a redakcie „Pravda Pjat“, slúžiacich medzinárodnej mafióznej finančnej „aristokracii“ úžerníkov. Samozrejme, ekonomika sa dá riadiť aj bez všetkým dostupnej vedeckej teórie, no spoločnosť sa tu stane rukojemníkom národných a *medzinárodných znalcov* – špecialistov v „zaklínaní ekonomického živlu“, nositeľov utajovaných poznatkov a teoreticky neformalizovaných zručností.

Navyše, KSB nenavrhuje „zrušiť pridanú hodnotu“¹⁶, ako to píše A.Baranov, ale *vzdať sa terminológie a politekonómie marxizmu ako aj väčšiny západných ekonomických teórií*, ktoré nezodpovedajú reálne merateľným parametrom ekonomických procesov, sú zbavené manažérskeho významu, a preto sú škodlivé tak v praktickej hospodárskej činnosti, ako aj vo veci formovania spoločenskej mienky ohľadne ekonomických otázok. Podobnú úlohu (zrieknuť sa marxistickej terminológie a pojmového aparátu) predostrel J.V.Stalin v jeho diele „*Ekonomické problémy socializmu v ZSSR*“¹⁷ ešte v roku 1952.

Každopádne, všetko ohľadom článku v „*Pravde Pjat*“ o „*Mŕtvej vode*“, sme nenapísali s cieľom diskusie alebo polemiky s predstaviteľmi rozplodeného stáda trockistov, ale aby sme tým, ktorí na to ešte neprišli sami, odhalili lživosť novinárov a redakcie s názvom „Pravda“. A to hlavné: noviny „Pravda“ sú už dávno uzurpované trockistami¹⁸, a článok A.Baranova je len názorná ukážka prejavu *trockistického typu psychiky*.

Zemi); prívržencov spravodlivej spoločnosti. – pozn. prekl.

15

Naturálne hospodárstvo - spôsob hospodárstva, v ktorom sa produkty výrobného procesu primárne nevyrábajú kvôli výmene na trhu - „biznisu“ (nestávajú sa preto tovarom), ale používajú sa pre priame uspokojovanie potrieb vo vnútri danej hospodárskej jednotky. – pozn. prekl.

16

Tu je vhodné doplniť: Ale ani nenechať *pridanú hodnotu* bez kontroly, v nezmyselných, Reálny Sektor ničiacich výškach. – pozn. prekl.

17

Historicky sa má vec tak, že toto dielo sa stalo jeho skutočným testamentom pre potomkov a pokračovateľov diela bolševizmu. Všetky ostatné testamenty sú len podvrhy.

18

Aby sme boli historicky presní, tak L.D.Bronstein (Trockij) vinil V.I.Uljanova (Lenina) z toho, že bolševickí-leninovci si v roku 1912 prisvojili názov už predtým existujúcich a populárnych novín, ktoré vydávali trockisti.

Charakteristickou vlastnosťou trockizmu v komunistickom hnutí 20. storočia bola totálna hluchota k obsahu kritiky smerovanej na ich adresu¹⁹, spoločne s oddanosťou princípu potlačovania (systémom utajovania) deklarácií vyhlásených trockistami, na základe ktorých oni reálne fungujú (zjednotení v kolektívnom podvedomí).

V takejto politike (za vlády trockistov) sa pod vymyslenými zámienkami likvidovali aj tí, ktorí kedysi prehodnocovali chyby samotných trockistov (ako ich neúmyselný ideologický omyl) a priamo o nich hovorili v spoločnosti, v snahe priviesť ich k rozumu: Toto sa výrazne prejavilo v osude mnohých obetí NKVD-OGPU v období 1918 až 1930, keď tieto orgány boli úplne pod kontrolou trockistov a boli preplnené ich chránencami.

To znamená že trockizmus (v jeho úprimnom osobnom prejave *dobromyseľnosti*) je typický rozporom: medzi vedomím jednotlivca a jeho podvedomím (osobným ale aj kolektívnym, plodeným všetkými trockistami spoločne). A v tomto konflikte zlovestne víťazí kolektívne podvedomie trockistov, ktoré následne potláča osobnú *dobromyseľnosť* každého z nich (súhrnnou aktivitou ich všetkých).

Ide o psychickú vlastnosť tých, ktorým sa prihodilo stať sa trockistami, a nie o vlastnosť určitej ideológie. Psychický typ trockistu môžu sprevádzať najrôznejšie ideológie. Tak napríklad, metropolita Ján, po preskúmaní jeho publicistickej činnosti, môže byť zaradený k psychickým trockistom²⁰, nehľadiac na jeho úprimnú oddanosť k pravoslávii. Druhý príklad — «architekt perestrojky», v minulosti člen Politbyro A.N.Jakovlev, ako psychický trockista sa dokázal prejavovať v mnohých vieroukách: od ortodoxného marxizmu-leninizmu (keď bol mysliteľom bludov v agitačno-propagačnom centre UV KSSZ pred „vyhostením“ na veľvyslanecský post do Kanady); cez ideológiu „všeľudských hodnôt“ a socializmu s „ľudskou tvárou“ (počas perestrojky); do pokusu vyjadriť sa cez budhizmus, pritom súbežne hovoriac že je „pravoslávny kresťanom“ v knihe „Pochopenie“ (v orig. „Постижение“, Moskva, „Zacharov“, „Vagrius“, r.1998, str.140).

Konkrétne z tohto dôvodu – čisto psychického charakteru – *rovnoprávne* vzťahy s trockizmom a trockistami osobne na úrovni intelektuálnej diskusie, argumentov a protiargumentov sú bezvýsledné a nebezpečné pre tých, ktorí skúmajú trockizmus ako ideológiu a nevidia jeho reálnu *POD*ideologickú zápletku, nezávisiacu na ho zahalujúcej ideológii.

Intelekt, ktorý využívajú v diskusiách pri pokuse usmerniť protivníka, alebo s ním spoločne odhaliť pravdu (na základe ktorej by bolo možné prekonať predchádzajúce problémy vo vzájomných vzťahoch) – to je len jedna zo zložiek psychiky ako celku. No celková psychika (pokiaľ ide o trockistický typ) nedovoľuje jedincovi intelektuálne spracovať informáciu, ktorá by dokázala zmeniť doktrínu, ktorú v aktuálny moment realizuje práve tá vetva trockizmu (jedna z mnohých ideologicky sformovaných), ku ktorej jedinec ideologicky patrí.

Táto psychická zvláštnosť²¹, je vlastná mnohým jedincom. Z historického hľadiska ide o prastarý jav, oveľa starší ako trockizmus v komunistickom hnutí 20. storočia. V minulosti sa pre túto psychickú vlastnosť nenašlo iné pomenovanie, než *posadnutosť*. A v období panovania materialistického svetonázoru pre tento jav už vôbec nevznikali slová, zodpovedajúce podstate tohto druhu psychickej poruchy – ktorá bola pomenovaná nanovo,

19

Takže trockisti sa vždy chovali tak, akoby na ich adresu nikdy žiadna adekvátne kritika ani nešla, a oni sa stretávali iba s nechápaním správnosti ich názorov, ktoré predstavovali absolútnu pravdu.

20

Psychický trockista – termín ktorý bude v tejto knihe ozrejmeneý celkovým kontextom.

21

Totálna hluchota k obsahu kritiky smerovanej na ich adresu spoločne s oddanosťou princípu potlačovania (systémom utajovania) deklarácií vyhlásených trockistami, na základe ktorých oni reálne fungujú (zjednotení v kolektívnom podvedomí).

avšak nie podľa svojej podstaty, ale podľa pseudonymu jedného z jej najvýraznejších predstaviteľov (Trockého-Bronsteina), v komunistickom hnutí 20. storočia.

Dnes, keď materializmus pri svojom rozvoji splodil kybernetiku, informatiku, počítače a informačné technológie, tak v termínoch tejto vedy možno trockizmus charakterizovať ako – autonómny alebo diaľkovo riadený robot s ohraničeným programom identifikácie situácie a reakcie na jej zmeny, po fyziologickej stránke v mnohom podobný normálnemu človeku.

Tento druh osobitosti „trockizmu“ (v historicky širokom zmysle tohto slova) vedie k tomu, že vzťahy ľudí a „trockizmu“ ležia svojou podstatou mimo oblasť konštruktívnych diskusií, kolektívneho „brainstormingu“ určitých problémov a ďalšej účelnej ľudskej činnosti. Pritom vzťahy s trockizmom a trockistami vypadávajú aj z oblasti etiky a morálky ľudských vzťahov. Ak v tomto prípade nespádnu do kompetencie psychiatrie a duševného liečiteľstva (vyvinutého v určitom historickom období), tak spadnú pod oblasť praktickej sociálnej hygieny, a to vždy, keď sa spoločnosť unaví „trockizmom“ a začne pred ním chrániť svoj život v súčasnosti, aj v budúcnosti. V takejto situácii „trockizmus“ spúšťa mechanizmus *imitácie boja so sebou samým*, a tým ako ho aktivizuje v spoločenskom živote, *vťahuje do masakru represii množstvo nestranných ľudí, aby neskôr tieto obeť mohol dať za vinu svojim nepriateľom*: Tak tomu bolo v reálnom živote v časoch inkvizície v katolíckom svete, ako aj v ZSSR počas boja bolševizmu s trockistickým marxizmom²².

V Rusku veci spejú k ďalšiemu vykoreneniu „trockizmu“, pri ktorom dôjdu na mnohých „trockistov“ ťažké časy, — či už sú v podobe „komunistov“, „patriotov“, „pravoslávnych“, „moslimov“, „demokratov“, „kozmodopolitov“ či predstaviteľov iných vierouk, ideológií alebo subjektov bez ideológie... Nanešťastie, v tomto z veľkej časti skrytom a pre bežnú myseľ nejasnom procese, väčšina z tých, čo sa v ňom nevedomky ocitajú, nedokážu pochopiť — « za čo?...». Práve tento druh trockistického nechápania leží aj v základe oznámenia, tak nesympatického pre A.Baranova: «miera krvavosti nadchádzajúcich udalostí v Rusku bude daná mierou osvojenia si (všetkými vrstvami našej spoločnosti) poznatkov ktoré (my) prinášame ľuďom». Uvedieme jeho názor v jednej z jeho mnohých formulácií, A.Baranov komentuje:

«My» — teda verní „operátori“ Vnútorného Prediktora. Akoby to bolo hlavné poslanie, hlavná úloha KSBRu²³».

Pritom tento komentár – je *klebetným* výmyslom A.Baranova, a preto aj *svojrúznym naklikávaním si problémov na svoju hlavu*. Citovaná ním veta je obsahovo totožná aforizmu V.O.Ključevského: «*História nie je učiteľka, ale cvičiteľka - dozorkyňa: ona neučí, ale iba trestá za neznalosť úloh*».

No zatiaľ čo aforizmus V.O.Ključevského je písaný v literárne pôvabnom štýle a alegoricky²⁴, tak veta, čo sa tak nepáčila A.Baranovovi hovorí to isté, čo aforizmus, ale oveľa

22

Tak ako to vyplýva z osobitosti politekonómie marxizmu, ktorá bola spomenutá vyššie, marxizmus bol od začiatku trockizmom, hoci L.D.Bronstein (Trockij) sa do neho začlenil, keď už marxistické učenie bolo prakticky celkom zavŕšené.

23

KSBR – Konceptia spoločenskej bezpečnosti Ruska. Hlavná úloha KSBRu (po rusky foneticky KOBru) – je vykorenenie davo-„elitizmu“ a trendu potlačania ľudského rozvoja parazitickými „elitami“, o čom sa priamo a opakovane hovorí v Konceptii.

V skutočnosti nie je žiadny KOBru ale KOB – nakoľko činnosť VP ZSSR je zameraná na zabezpečenie spoločenskej bezpečnosti v globálnych rozmeroch, a nie iba v hraniciach Ruska.

24

Tento aforizmus nadobúda určitý symbolický/alegorický význam aj v otázke trockizmu v histórii L.D.Bronstein si zvolil svoj pseudonym podľa väzenského dozorca, pod dohľadom ktorého si odpykával svoj

priamejšie. A ako to potvrdzuje historická skúsenosť, bolo tak vždy: miera krvavosti východu z určitej situácie bola nepriamo úmerná miere chápania podstaty vecí tými, ktorí sa v nej ocitli. O tomto tiež hovoril V.O.Ključevskij, no v inom aforizme: «*Zákonitosť historického javu je nepriamo úmerná jeho duchovnosti*». Materialistická veda našich dní pod zákonitosťou chápe opakovanie sa tých istých konkrétnych následkov pri opakovaní podmienok, v ktorých sa objavuje pozorovaný objekt, proces. Duchovnosť bez chápania (podľa nášho názoru) nie je možná. Preto netreba sa báť cudzích názorov (zhodujúcich sa s vlastnými), ako to robí A.Baranov, ale chybnosti vlastných názorov a absencií stanovísk k hroziacim problémom – v čom sa prejavuje samotné nechápanie toho, čo sa deje a smer toku udalostí.

Prítomnosť stálych tendencií k nerozumnej „baranovskej“ schopnosti naklikávať si nešťastie na svoju hlavu (priame výzvy k represiam voči protivníkom historicky starobylého „trockizmu“) nájdeme aj v spomenutej knihe A.N.Jakovleva „Pochopenie“:

«Ved' v čom je nakoniec základná príčina dnešných sporov, neurčitosti, polovičitých riešení, neistoty? Co je príčinou krízy. Ktorá nás zasiahla²⁵? Ja ich vidím v dvojvládí demokracie a bolševizmu²⁶.

Demokracia prešľapuje na mieste. Bolševizmus²⁷ naberá na sile.

Nový prielom k spoločnosti slobody môže byť uskutočnený len na báze debolševizácie celej krajiny, oslobodenia od trestnej dedičnosti totalitárneho režimu.

Vychádzajúc z tohto, 21. augusta 1996 som sa obrátil k ruskej a svetovej spoločnosti, k Prezidentovi Ruska, Ustavnému súdu, Vláde, Generálnemu prokurátorovi, Federálnemu zhromaždeniu s výzvou vzbudiť prenasledovanie bolševickej ideológie a jej nositeľov». — str. 185.

trest. Symbolicky to korešponduje s aforizmom V.O.Ključevského v tom zmysle, že história už bola dozorkyňou, no trockizmus v 20. storočí prijal na seba pseudonym dozorkyne a sám predstiera že je dozorkyňou.

V gymnáziách Ruska existovali učitelia a dozorcovia: povinnosťou učiteľov bolo dávať vedomosti; povinnosťou dozorcov bolo sledovať správanie sa študentov a trestať za neznalosť úloh. Študenti z huncútstva či iného dôvodu, mohli napodobňovať a zosmiešňovať jeden pred druhým tak učiteľov ako aj dozorcov, avšak to nieslo so sebou možnosť ocitnúť sa pred dozorcom v úlohe trestaného za porušenie noriem v ľudských vzťahoch. A to sa týka aj trockizmu, ako psychologického fenoménu v spoločnosti.

25

Základná otázka znie: Koho konkrétne «nás»?

26

Ale nie v bezuzdnom vyčíňaní parazitického individualizmu a rasisticko-úžernickej mafióznosti.

27

Bolševizmus – nie je ruská odroda marxizmu a nie je to ani stranícka príslušnosť. A už úplne nezmyselný je slovný obrat „žido-bolševizmus“ použitý Hitlerom v jeho knihe „Mein Kampf“, pretože bolševizmus – je špecifickým javom ducha Ruskej civilizácie, a nie ducha šíritel'ov doktríny globálneho biblického otrokárstva na rasovom základe. Bolševizmus existoval už pred marxizmom, existoval aj v ruskom marxizme, a ako-tak existuje aj teraz. Rovnako bude existovať aj v budúcnosti. Ako tvrdili aj samotní bolševici – členovia marxistickej strany РСДРП (б), práve oni vyjadrovali v politike strategické záujmy pracujúcej väčšiny obyvateľstva mnohonárodnostného Ruska, dôsledkom čoho len oni mali právo volať sa bolševikmi. Bez ohľadu na to, do akej miery boli bolševici bezchybní vo vyjadrovaní strategických záujmov pracujúcej väčšiny, alebo do akej miery si táto väčšina uvedomuje svoje strategické záujmy a je im verná v živote, **podstata bolševizmu** nespočíva v číselnej prevahe prívržencov jedných myšlienok nad prívržencami iných myšlienok a nerozumným davom, ale vyslovene v tomto:

V úprimnej snahe vyjadriť a uviesť do života dlhodobé strategické záujmy pracujúcej väčšiny, požadujúcej, aby nikto neparazitoval na jej práci a živote. Inými slovami, v každej epoche sa podstata bolševizmu reálne prejavovala v aktívnej podpore „procesu prechodu“ od historicky sformovaného davu- „elitizmu“ k mnohonárodnej ľudskosti - budúcej ére Zeme.

Menševizmus, predstavuje presný opak bolševizmu, pretože objektívne vyjadruje snahu o parazitizmus na práci a živote prostého ľudu – väčšiny – tými, čo sú presvedčení o svojom „elitárnom“ statuse. Marxizmus – to nie je len psychický trockizmus, ale aj menševizmus. Pričom psychický trockizmus je vždy menševizmom.

Ďalej na troch stranách sa vyčísľuje za aké zločiny historicky prastarého psychického trockizmu, včleneného do bolševického hnutia (prevrat v roku 1917, organizácia občianskej vojny, zničenie kresťanstva, nasadenie ateizmu, zlikvidovanie predchádzajúcej vládnucej „elity“ a ďalšie) spoločne so svojimi úspechmi v minulosti (odporujúcimi doktrínou historického psychotrockizmu) by sa mal zodpovedať bolševizmus. Takže dnešní nositelia bolševických ideálov spravodlivosti v živote spoločnosti, by sa mali „zodpovedať“ za zločiny minulých pokolení psychických trockistov.

Pri tom je dobré obrátiť pozornosť na to, že A.N.Jakovlev vo svojej knihe ani raz nespomenul Trockého, ktorý sa ocitol medzi „bolševikmi“ spolu s jeho druhmi až v apríly 1917. Ani raz nespomenul, že do konca 1920-tych rokov v aparáte strany a represívnych orgánoch ZSSR prevládali a **konali iba** spolubojovníci Trockého a Zinovjeva (*sociálnym pôvodom – drobná židovská buržoázna inteligencia – splodená rasistickou kultúrou Starého Zákona a Talmudu*).

Genocída proti nežidovskej väčšine populácie ZSSR v období do roku 1937 (skutočne realizovaná štátnymi orgánmi) sa uskutočňovala prevažne pod židovským vedením v trockisticko-marxistickej ideologickej forme. Realizovala sa tými, ktorých potom následne prenasledovali ako trockistov a sionistov. No v 1930-tych rokoch, keď ideologický boj s trockizmom bol v podstate zavŕšený a začalo sa vykoreňovanie trockistov zo stranického aparátu a zo všetkých spoločensky významných oblastí života, tak v ZSSR (ako to dokonca priznali aj špecialisti z Oxfordu v ich knihe „Rusko, história“) bolo popravených nie „milióny a milióny“, ale 700-tisíc ľudí (desiatky ráz menej, ako bolo popravených v období trockizmu v stranickom a štátnom aparáte). Avšak tieto „milióny a milióny“, ktoré boli reálne zlikvidované v období panovania marxistického trockizmu v Rusku (do 40 miliónov ľudí), boli po smrti Stalina neopodstatnene pripísané k „nevinným obetiam stalinizmu“. Zato trockistická „elita“ revolúcie r. 1917 a občianskej vojny (z ktorej mnohí neprežili represie rokov 1935 - 1953), boli trockistami Chruščevovej generácie a ďalšími nazývaná „idealistami“, „romantikmi revolúcie“, „naivnými trojkami“ a pod.

Pri charakterizovaní dnešného politického smeru Ruska, A.N.Jakovlev v tej istej knihe píše:

«V podstate sa plazíme k slobode cez kanalizačň potrubie». — str. 154. Ved' on sám bol «architektom perestrojky»; sám si vybral práve túto cestu, na ktorej je sloboda dostupná iba skrz prechod cez kanalizačné potrubie, plné všelijakých nečistôt, po čom bude spoločnosť ešte potrebovať *nevyhnutnú očistu (čistku)*. A o začiatkoch tejto cesty ku „kanalizačnému potrubiu“ on píše nasledovne:

«Počas storočí bola politika prostriedkom riešenia problémov včerajška a dneška. Takým bola aj „perestrojka“ (prestavba), snažiaca sa riešiť problémy, čo tu zostali od februárovej revolúcie 1917 a odstrániť ohavnosti stalinizmu. Občas sme sa my, reformátori, pokúšali nahliadnúť aj do budúcnosti. No prevažne na úrovni želaní a snáh, vytekajúcich z morálky doby. Politika sa ukázala byť bezmocnou predvídať²⁸ vlastné následky. Ešte sme nedisponovali potrebnou informáciou na takého predvídanie²⁹. <...>

28

V podstate je to priznanie sa ku konceptuálnej negramotnosti, čo znamená, že tých reformátorov, ktorí neboli zradcami (neboli si vedomí toho, že sú zradcovia), využili ako biorobotov na realizáciu inej politiky než tej, do ktorej neboli zasvätení.

29

Nehanebne klame: V mnohonásobne vydanej knihe N.N.Jakovleva „CIA proti ZSSR“ (Moskva, r. 1985) sú uvedené mnohopočetné citáty z Direktívy Bezpečnostného Úradu USA 20/1 z 18 augusta 1948 a ďalších dokumentov NSS (ЧБ) a CIA, v ktorých sú opísané základné princípy realizácie politiky likvidácie Sovietskej moci, socializmu bez ohľadu na jeho formu, rozčlenenia ZSSR a Ruska na množstvo štátov, ekonomicky i vojensky podriadených Západu. Všetko to sa malo realizovať bez priameho vojenského zásahu, formou kultúrnej spolupráce.

V čase perestrojky bol N.N.Jakovlev (autor spomenutej knihy) dostatočne známou osobnosťou, aj

Politika „perestrojky“ mala svoje špecifikum, ktoré zanechalo na všetkých udalostiach svoju pečat'. V čom spočívalo? V tom že sme nemohli otvorene hovoriť o našich dlhodobých zámeroch. Boli sme nútení hovoriť, že nevyhnutné ekonomické premeny pracujú na blaho socializmu, politické premeny – to isté».

Posledný odstavec prezrádza, že A.N.Jakovlev nebol jediným takýmto „mudrcom“ v spoločnosti „hlupákov“, ktorým akože nebolo možné hovoriť celú pravdu „o svojich dlhodobých zámeroch“, nasmerovaných akože na blaho týchto „hlupákov“. No boli tu aj iní „mudrci“, ktorí mali tiež «svoje špecifikum», následkom čoho «nemohli otvorene rozprávať o svojich dlhodobých zámeroch», a to ani pred A.N.Jakovlevom, ani pred jeho druhmi a následníkmi. Tak A.N.Jakovlev – moralizátor na politické témy³⁰ – sa sám preriekol v tom, že bol iba obyčajným pešiakom v hierarchii lži, aká je typická *pre systém realizovania moci v spoločnosti* – prastarým psychickým trockizmom.

V roku 1985 existovala aj iná cesta k slobode – nie cez „kanalizačné potrubie“, – no práve takí ako A.N.Jakovlev, zaťažení kadejakými ohavnosťami a s trockistickou psychikou priviedli spoločnosť do tohoto „kanalizačného potrubia“, keďže minulým pokoleniam psychických trockistov sa podarilo uzurpovať mocenskú štruktúru v strane i štáte potom, ako zlikvidovali Stalina.

To, že národy ZSSR to tolerovali, je druhá vec. Vládnuca „elita“ – je tiež časťou národa a táto mala a *má* otvorenú možnosť viesť krajinu inou cestou.

Avšak samotný fakt toho, že všetci sa ocitli v „kanalizačnom potrubí“, plnom všelijakých nečistôt, podľa A.N.Jakovleva nie je výsledkom chybnnej morálky a etiky vládnucich reformátorov (počnúc rokom 1953), ale je to len následok ich „romantizmu“ a „idealizmu“: «pre nás, romantikov reformiem...» (str. 170); «mňa osobne veľmi sklamala (a nie raz) náchylnosť k romantickým ideálnym hodnoteniam» (str. 175). Tento druh „idealizmu“ a „romantizmu“ sa odráža aj v knihe, napísanej pre budúcnosť; odráža sa v tom, že kniha je preplnená naozaj vznešenými slovami o humanizme, Dobro a Zle, no zároveň takáto kniha neladí s históriou. Zlo aj Dobro je v histórii vždy konkrétne.

Pokus oddať sa abstraktnému, nijako konkrétne so životom nezviazanému humanizmu, je v podstate jedna z odrôd *konkrétneho Zla*.

A konkrétne Dobro (je v drvivej väčšine prípadov) prekazenie konkrétneho zla – teda praktický, a nie abstraktný humanizmus.

V tomto zmysle, ak aj bol Bronstein-Trockij vnútorne ozajstným abstraktným humanistom, tak v svojich činoch sa javil ako zločinec-praktik. Zato Stalin bol humanistom-praktikom, potláčajúcim abstraktných humanistov, ktorých dobré úmysly bez dobrých skutkov menia život ľudí na peklo. A v pekle je život nemožný. A hoci odstránenie pekla z života ľudí – je proces bolestný a špinavý (v spoločnosti s nevyvinutou duchovnosťou), stále ide o proces praktického humanizmu. Abstraktní humanisti totiž konajú takým spôsobom, že nenechávajú spoločnosti čas na rozvoj nefalšovanej ľudskej duchovnosti a na reakciu voči nim ideálnymi nenásilnými metódami, stvárnajúcimi vysokú duchovnosť. Rozdiel medzi bolševizmom a prastarým psychickým trockizmom – je vo vzájomnom vzťahu konkrétneho a abstraktného

vďaka médiami nafúknutému incidentu, v ktorom A.D.Sacharov – idol demokratizátorov – dal N.N.Jakovlevovi akože facku. O tejto knihe A.N.Jakovlev v tom čase nemohol nevedieť. No ak by o nej aj nevedel, vzhľadom na jeho služobnú funkciu (keďže bol najprv veľvyslancom v Kanade, potom členom Politbyro UV KSSZ) bol povinný poznať obsah dokumentov známych sovietskej rozviedke, na základe ktorých sa formuje politika potenciálneho protivníka.

30

Kresťanské „nezabiješ“, Budhistická „nedotknuteľnosť života“, „tolerancia“, tolerantnosť k iným názorom, všeľudské hodnoty, neodporovať zlu násilím, - to všetko je v jeho knižke vyhlásené ako ideál politickej činnosti, ktorý treba na báze sebadisciplíny dodržiavať v živote.

(presne neurčeného) Dobra a Zla. Hľadanie pomsty a odplaty za minulé skutky – nie je vlastné bolševizmu³¹, no neútočná likvidácia aktívnych pokrytco a zločincov je v ňom dopustiteľná, ak už iné prostriedky prestali byť efektívne.

„Nové Zvesti“ (“*Новые Известия*”) v čísle z 29.01.1998 zverejnili rozhovor Jurija Kovalenka s francúzskymi sociológmi Michel a Monique Pinçon pod titulkom «*Elita: národná česť alebo kasta žrecov?*». Ešte predtým, ako okomentujeme rozhovor, spomenieme, že tí, čo sa považujú za „elitu“, sú reálne hanbou národov, i keď oni sami sa majú za filantropov a dôležitých ľudí. A hoci sami o sebe predstavujú uzavretú, občas globálnu kastu, no je to kasta spotrebiteľov (prospechárov), z ktorej len jednotliví predstavitelia dokážu myslieť. No na tejto úrovni už nejde o žrecov, ale *hierarchov-znacharov mágie moci nad živlom davu, ľahostajnému k svojmu osudu. Práve títo znachari sú vnútro-sociálnymi pánmi prastarého psychického trockizmu.*

«— Co také dnes znamená elita? Rozum, česť a svedomie národa alebo klan, ktorý prevažne dbá o svoje záujmy?»

— V prvom rade nejde len o jednu elitu, ale niekoľko – ekonomická, intelektuálna, politická, administratívna a pod. Ako sociológovia nemáme veľmi radi slovo „elita“, ktoré má pozitívny význam. Slovo elita predpokladá príslušnosť „k najlepším z najlepších“. Dávame radšej prednosť výrazu - sociálne dominujúca trieda».

Je to dosť významný názor, úplne odlišný od názorov tých, čo v súčasnosti vzlykajú o *chronických neúspechoch* vo formovaní novej „elity“ v Rusku, dávajúc prednosť výrazu „elita“ namiesto „sociálne dominujúcej triedy“; a už vôbec nehovoriac o samotnom formovaní „sociálne dominujúcej triedy“ a jej charaktere (morálnych a etických kvalitách). Dominovať v spoločnosti môžu aj najhorší z najhorších, aj najlepší z **najlepších pustokvetov**³², zatiaľ čo slovo „elita“ vo všetkých oblastiach poznania (s výnimkou dnešnej ruskej sociológie) má skutočne zmysel výberu najlepších z najlepších.

Dalej sa oznamuje že:

«Vo Francúzskom systéme dedičná elita starých buržoáznych a aristokratických rodín (ktoré zastávajú kľúčové miesta v spoločnosti a štáte) sa akoby zlieva s elitou, ktorej sa podaril (pomocou diplomov³³) uskutočniť sociálny výstup. Medzi dvoma elitami tak vzniká solidarita. Oni fungujú ani nie na mafiózne osnove, ale zaoberajú sa lobovaním, vzájomnou podporou, bez ohľadu na časom vznikajúce ideologické rozpory».

Treba mať na pamäti, že každá odnož sociológie obsluhuje vždy jednu alebo niekoľko spoločenských tried, ale nie celú spoločnosť ako celok. Oficiálna sociológia, či už sociológia vládnuceho režimu alebo sociológia zákonnej opozície, zvykne dodržiavať vžitý „bontón“ danej spoločnosti, následkom čoho niektoré veci iba naznačuje (tí čo vedia, pochopia aj narážky. A ten čo nepochopil, tomu to ani netreba vedieť), a iné veci jednoducho zamlčiava, akoby vôbec neboli.

Práve z tejto osobitosti oficiálnej sociológie vznikajú slovné obraty typu «ani nie na mafiózne osnove», keďže byť «mafíánmi» sa posudzuje ako nevhodné. Preto pre mafiózny

31

Stalinský UV aj lokálne stranické organizácie mnohokrát omilostovali mnohých opozičníkov, no oni tvrdošijne pokračovali vo svojej antibolševickej činnosti. Z takýchto kedysi omilostených a kajúcnych trockistov vzišiel aj N.S.Chruščev. Preto dnešné pokolenie nemá dôvod stonať o krutosti voči „idealistom a romantikom revolúcie“: boli likvidovaní preto, lebo boli aj naďalej aktívnymi protivníkmi bolševizmu, verejne, no pokrytecky priznávajú jeho pravosť.

32

Pustokvet -> pustý kvetov, bezkvetý -> neplodný - človek, ktorého činnosť neprináša spoločnosti žiadne užitočné plody. – pozn. prekl.

33

Majú sa na mysli diplomy Národnej školy administrácie (ЭНА), Inštitútu politických vied a niektorých ďalších vyšších inštitútov.

charakter činnosti (svojou podstatou) predstaviteľov dedičných a skrz diplomy pridružených „elít“ – hľadajú sa slová, ktoré nemajú v spoločnosti negatívny význam: «lobovanie», «vzájomná podpora». No tichá vzájomná podpora je charakteristická aj pre činnosť predstaviteľov mafií, odsudzovaných oficiálnou vládnuou „elitou“. Preto ak strhneme plášťik výrazov „korektných pre verejnosť“ (nehanobiacich niekoho osobné sebavedomie), tak francúzska sociológia v podstate priznala klanovo-mafiózneho charakteru moci vo Francúzsku.

«— **Vari vo Francúzsku elita nezjednocuje skutočne tých najlepších?**
— Nie je to tak. Nedá sa povedať, že do jej zostavy vstupujú len múdri, len vzdelaní, len civilizovaní, ktorí prevyšujú všetkých ostatných. Francúzsky systém vzdelávania, namiesto toho aby dával rovnaké vzdelávanie všetkým, zaoberá sa selekciou. Vo výsledku sa tak do najlepších vysokých škôl takmer vôbec nedostávajú deti z nižších vrstiev. Sú tu dve možnosti. Buď sú tieto deti idioti – je možné že niektorí takto uvažujú, hoci málo kto o tom hovorí nahlas. Alebo je problém v organizácii vzdelávania, ktorá nie je postavená na rovnosti. Hra je vopred odohraná, všetko je predurčené, a len určití jednotlivci z národa sa predierajú do prestížnych škôl».

V podstate táto odpoveď potvrdzuje prv *celkom delikátne vyslovený* názor o mafióznom charaktere moci „elít“ tak vo Francúzsku, ako aj celkovo vo svete. Táto odpoveď ale poukazuje aj na mafiózneho charakteru sociológie. Napríklad, sociológia sa mení z prázdnych rečí (na témy sociálnych problémov) na reč života³⁴ vtedy, ak po odhalení určitých nezrovnalostí (a problémov) v živote spoločnosti, prechádzajú sociológovia k vyriešeniu týchto nezrovnalostí (a problémov) ku blahu spoločnosti. V konkrétnom danom prípade si bude treba zvoliť jednu z dvoch možností:

3* «deti obyčajných Francúzov sú vo svojej väčšine naozaj hlúpe, následkom čoho je systém vzdelávania nútený uskutočňovať výber uchádzačov o štúdium v „prestížnych“ univerzitách, výsledkom čoho aj vzniká v národe elita», alebo

4* «systém výchovy a vzdelávania (v rodine aj škole) uplatňovaný dnes vo Francúzsku aj celkovo na Západe, robí z väčšiny rodiacich sa detí hlupákov nie náhodou, ale cieľavedome v nadväznosti pokolení udržiava snahu o bezstarostný spotrebiteľský status kozmopolitickej „elity“ a jej **pánov**».

No aj výber konkrétnej odpovede na tieto otázky náhle stavia človeka pred ďalšie, nemenej závažné otázky:

5* Čo je nevyhnutné urobiť pre to, aby sa v ďalších pokoleniach ľudia nerodili prevažne hlúpymi (keďže spoločnosť hlupákov je odsúdená na samolikvidáciu)?

6* Čo je nevyhnutné urobiť pre to, aby systém výchovy a vzdelávania nemenil ľudí (*normálnych od narodenia*) na hlupákov?

No na ceste k posúdeniu tohto druhu problematiky v spoločnosti, vládnuca mafiózna „elita“ náhle preruší financovanie sociológie, ktorá sa takto sama premenila na reč života. A tak sociológom, ktorí sú ako osobnosti slabí na to, aby sa pozdvihli smerom k reči života, zostáva iba pohľadať tému, ktorá umožní zachovať financovanie ich hojnosti: «*Študujeme tradičnú elitu, rodinné dynastie typu Rothshildov, ktorí sa v priebehu storočí nachádzajú na sociálnom vrchole. Zaujímá nás, ako odovzdávajú svoje dedičstvo z pokolenia na pokolenie, ako sa im darí udržiavať svoje dominantné pozície. Čo sa týka «nových zbohatlíkov», tu hlavne riešime otázku, či majú dynastické zámery*».

34

Dlh žrečestva voči spoločnosti – je jasným a pravdivým slovom, NEZIŠTNE riešiť možné problémy života spoločnosti skôr, ako tieto prinesú škodu ľuďom a okolitému prostrediu. Ak toto chýba, potom tí, čo sa nazývajú žrečmi sú iba šarlatánmi, alebo znacharmi, parazitujúcimi na riešení problémov.

V tejto problematike je možné zbadat' len jedno: Tiež si veru našli, čo skúmať... – Toto možno „skúmať“ až do súdneho dňa, ak sa pritom budú vytrvalo obchádzať samotné princípy vybudovania biblickej „elitárno“-otrokárskej civilizácie, v ktorej žijú sociológovia z rozhovoru:

«**Nedávaj na úrok svojmu bratovi** (v kontexte svojmu súkmeňovcovi - židovi) **ani striebro, ani obilie, ani nič iné, čo možno dávať na úrok; len cudzincovi** (t.j. nežidovi) **dávaj na úrok, aby ťa pán boh tvoj** (t.j. diabol, ak pozeráme na podstatu týchto odporúčaní skrz svedomie) **požehnal vo všetkom, čo tvorí sa tvojimi rukami na zemi, do ktorej prídeš, aby si jej vládol** (to posledné sa netýka len staroveku a nie iba Palestíny prisľúbenej starým židom – nakoľko sa nejedná o úryvok z vedeckého rozboru jediného rukopisu histórie chorôb, nájdeného v ruinách starovekej psychiatrickej liečebne, ale o úryvok zo súčasnej, masovo vydávanej knihy, propagovanej vo všetkých kostoloch a časťou „inteligencie“ ako večná pravda, daná akoby Zhora).» — Deuteronomium, 23:19, 20. «**A budeš panovať nad mnohými národmi, a oni nad tebou panovať nebudú.**» — Deuteronomium 15:6 (podobne 28:12). «**Potom synovia cudzincov** (t.j. ďalšie pokolenia nežidov, ktorých predkovia vošli do úmyselne nesplateľných dlhov – plemenu úžerníkov rovnakej viery) **budú stavať tvoje múry** (tak aj dnes, životy mnohých arabských rodín - Palestíncov úplne závisia od možnosti chodiť za prácou do Izraela) **a ich králi ti budú slúžiť** („Som žid kráľov“ – námietka jedného z Rothshildov na nevydarený kompliment na jeho adresu: „Ste kráľ židov“); **lebo hoc v hneve som ťa ničil, ale v priazni svojej budem k tebe milostivý. Tvoje brány budú otvorené, nebudú sa zatvárať vo dne, v noci, aby ti prinášali bohatstvo národov a dnu privádzaní boli ich králi. Lebo národy a kráľovstvá, ktoré ti nebudú chcieť slúžiť, zahynú, a také národy budú úplne vyhubené.**» — Izaiáš, 60:10 — 12.

Ak sa pozrieme na tieto princípy, tak v nich špeciálne nie je čo skúmať vo forme ich plnej jednoznačnosti a rasisticko-parazitckej otvorenosti, no pritom aj tak treba dať odpoveď na takúto otázku: Sú tieto princípy vhodné pre slobodný osobnostný rozvoj drvivej väčšiny ľudí, alebo sú predsa len tieto princípy nevhodné? A ako obstojí tvrdenie o ich pôvode z Božieho Zjavenia, ak výsledkom ich praktickej realizácie, západná civilizácia po množstve vojen, vrátane štyroch svetových³⁵, priviedla celé ľudstvo na pokraj samozničenia v globálnej biosféro-ekologickej kríze, ktorá vznikla v dôsledku pre biosféru neprípustného technicko-technologického „pokroku“ zapriahnutého na pôžičkové úroky, ktorých páni sa všetkými spôsobmi derú k neobmedzenej svetovláde?

No táto problematika francúzsku „elitárnu“ sociológiu, ako aj psychického trockistu A.N.Jakovleva³⁶, nezaujíma, a preto celý článok pokračuje prázdnyimi slovami o tom, aké je príjemné patriť k „elite“ v davo-„elitárnej“ spoločnosti: «Patriť k elite — znamená cítiť sa súčasťou osobitej moci».

No ako vieme, Boh sa neskrýva v moci, ale v pravde...

35

Z väčšej časti namierených proti Rusku – regionálnej civilizácii národov v hraniciach spoločného štátu:

- 1.-napoleónske vojny.
- 2.-vojna, ktorá dostala názov „krymská“, hoci boje prebiehali aj v Pobaltí, Bielom mori a Kamčatke.
- 3.-prvá svetová vojna XX. storočia.
- 4.-druhá svetová vojna XX. storočia.

36

Z jeho knihy: «Bolševizmus nesmie uniknúť zodpovednosti za organizáciu rasistických procesov (proti Židovskému antifašistickému výboru, „kozmpolitov-antipatriotov“ „lekárov-vrahov“), namierených na podnecovanie medzinárodných sporov, na vzbudzovanie nízkych inštinktov a predsudkov» — „Pochopenie“, str. 184.

No ohľadne biblického rasizmu a jeho krutosti v snahe o neobmedzenú svetovládu nepovie A.N.Jakovlev ani slovo, hoci „pravoslávny kresťan“ by predsa len mal poznať základy „svätého“ písma a chápať jeho zmysel. Alebo nemusí?

Každopádne, uvedené slová francúzskych sociológov – to nie je trockizmus (marxistický či psychický), ale informačné prostredie *plodené psychológiou individualizmu*, v ktorej psychický trockizmus pracuje nenápadnejšie, ako za podmienok, keď sa všetci a všetko nazýva pravým menom a cielene sa riešia nezrovnalosti v spoločenskom rozvoji pre blaho (*nie mafiózne parazitické elity, ale*) pracujúcej väčšiny, oveľa svedomitejšej než „elita“ počas celej histórie.

„Komsomolská pravda“ z 28. januára 1998 v rubrike „Besiedka «KS»“ beseduje s «politológom Sergejom Kurginjanom». Text je doplnený dosť nevydarenou (z pohľadu fotografického umenia) fotografiou Kurginjana: uzávierka fotoaparátu sa otvorila v momente keď jeho tvár prechádzala z jedného výrazu na iný, ktorý navyše doprevádzala gestikulácia, následkom čoho na portréte „politológa“ nie je zachytená pečať intelektu. Nakoľko z množstva fotografií, robených dnes fotoreportérmi možno vybrať tú najvhodnejšiu, tak po publikácií takýchto fotografií je možné podať na súd žalobu za zneváženie cti a dôstojnosti, hoci nie je vylúčené, že práve tieto fotografie (ako aj v prípade s M.S.Gorbačovom³⁷) hodnoverne odrážajú podstatu udalostí.

V rozhovore S.Kurginjan dáva rad významných dôkazov:

«— **Sergej Jervandovič, vás nazývajú jedným z autorov slávneho textu – príhovor GKČP (puč). A celkovo ideovým inšpirátorom a špecialistom puču...**

— O GKČP som sa dozvedel 19. Augusta v kabinete Lobova, kde hučal reproduktor. On bol vtedy sekretárom Rady bezpečnosti Ruska. Prišiel som za ním s inými vecami, a smutný Lobov, hľadiac na mňa, povedal: „Veru, ty si to urobil“. Odpovedal som, že ak by som to bol ja, vy by ste už nesedeli v tomto kabinete.

— **Cí bol teda scenár?**

— Viem, že to bolo zopár ľudí. Menovať ich nechcem: netúžia byť zverejnení, a je to ich vec».

Už zostalo iba priznať sa, že týchto pár ľudí našlo vo svojom scenári úlohu aj pre sitz-scenáristu³⁸ S.Kurginjana, ktorú on aj hrá podľa miery svojich ambícií a chápania.

Chybu GKČP (augustový puč 1991) vidí S.Kurginjan v tom, že B.N.Jelcinovi nebola ponúknutá funkcia prezidenta ZSSR. A táto myšlienka sa stala záhlavím celej besedy: «GKČP by uspel, ak by urobil Jelcina prezidentom ZSSR». Ohľadom tohto S.Kurginjan hovorí:

«... mne sa zdá, že Jelcin to očakával ráno. Určité indície ohľadom tohto existovali. A je jeden jeho výrok, dosť trpký, ktorý sa mi javí ako kľúčový: Raz povedal, že bolo dôležité vyhrať hru s Krjučkovom. Hru! A očividne sa rozhodol, že GKČP je len klin (nástrojom). Ale pokušenie to bolo preňho veľké. On je človek absolútne imperiálny. Jediný z tejto stránickej kohorty, chápujúci, ako ďaleko zašiel proces a ako ďaleko treba zájsť v reforme spoločnosti kvôli tomu aby sa zachovalo impérium. A on, ako keby bol vnútorne pripravený zachraňovať systém. A ten ho odtrhol. On mu to neodpustil.

— **Myslíte si, že republiky³⁹ by súhlasili mať nad sebou nového imperátora?**

37

S touto fotografiou Kurginjana môže súperiť len málo známa fotografia Gorbačova a Regana, na ktorej je s podobnou tvárou bez pečate intelektu zachytený krpec „Gorbi“.

Gorbačov je zachytený pri pohybe skupiny „oficiálnych aj sprievodných osôb“ do apartmánov. Zabehol trochu napred a otvoril ústa, pritom nazerá zdola hore na tvár profesionála Reagana, plného dôstojnosti a niečo objasňujúceho, široko rozpínajúceho ruky a hladiaceho na vrch hlavy Michila Sergejeviča, kráčajúc v smere skupiny. V ZSSR sa táto fotografia ocitla v jednom západnom vojenskom časopise, a zostala v nejakom depozite.

38

Podobný sitz-predsedi „rohov a kopýt“ E.Funtovi z knihy „Zlaté teliatko“, len mladší a krajší. (autori Iljif a Petrov – v knihe sitz-predseda je človek najatý, aby sa tváril ako predseda a neskôr si aj odsedel basu za skutočného predsedu, pričom dostáva za to peniaze počas svojho trestu. Má ísť o obdobie represíí.)*

39

V skutočnosti nie republiky, ale národné „elity“ (stojace proti pracujúcej väčšine) pri organizačných snahách globálneho *psychického trockizmu*.

— Zdá sa mi, že určitá varianta bola. Pozorne si prečítajte všetky publikované pamäti členov GKCP a uvidíte tam stopy, tak ako sa aj mne ich podarilo rozšifrovať - určité znaky, línie, rozhovory, postavy, ktoré sa pokúšali všetko toto realizovať».

V tom istom interview sa Kurginjan dotýka úlohy J.V.Stalina v histórii ZSSR.
«— Mal som jeden veľmi zaujímavý rozhovor s jedným vysokopostaveným Číňanom. Ja mu hovorím o geopolitike, o reformách – a on pozerá do prázdna, zahľadený a výraz má akýsi pochmúrny. Zrazu reč zašla k Stalinovi. Razom ožil a hneď hovorí: «Ano, Stalin robil všetko správne. Iba jedno neurobil. Nepodarilo sa mu zabezpečiť kontinuitu moci. Ale u nás je ten problém vyriešený. My máme veľkého **Teng Siao-pchinga**, on je nástupcom veľkého **Mao Ce Tungu**. Veľký **Tiang Ce-min** sa stal nástupcom veľkého **Teng Siao-pchinga**. Nevieme ako budú volať ďalšieho, len vieme, že bude nástupcom a bude veľkým». Potom dvíha palec hore a jeho ešte nedávno kalný pohľad sa premení na žiarivý (poznáte to, keď ľuďom náhle zažiaria oči), a nato povie: «Bo taká je vôľa Podnebies⁴⁰».

„Elitár“ S.Kurginjan, ako pri všetkých svojich zmienkach na tému Stalin, nechápe, že J.V.Stalin sa usiloval vyhnúť „elitarizácii“ moci, a preto sa staral hlavne o stabilné pokračovanie diela bolševizmu v následnosti pokolení, a nie o stabilitu straníckej „elity“, stavajúcej sa proti národu. Ako vyplýva zo slov vysokopostaveného Číňana o ktorom hovoril Kurginjan: «Nevieme, ako budú volať ďalšieho, len vieme, že bude nástupcom a bude VEĽKÝM (zvýraznené nami v citáte)», — vedenie ČLR po dnešný deň podporuje davo-„elitárny“ charakter spoločenských vzťahov, čo sa aj odrazilo v úvahe jej predstaviteľa o činnosti Stalina.

Čo sa týka kontinuity moci, tak ona (kontinuita, nadväznosť) zvykne byť štruktúrna a bezštruktúrna; a predovšetkým, kontinuita sa nachádza vždy v medziach určitej koncepcie riadenia. Ak je kontinuita štruktúrna a reálna koncepcia davo-„elitárna“, tak následník bude vždy „veľký“, lebo „taká je vôľa Podnebies“. Chruščov nebol následníkom moci v koncepcii bolševizmu, po ktorej šiel J.V.Stalin. No kontinuita moci bolševizmu bola s *vraždou Stalina (cieľ preseknúť rozvoj bolševizmu)* aj tak zabezpečená, avšak zabezpečená ideologicky – bezštruktúrne. Preto sa obrazne vracia, «*Stalin neodišiel do minulosti, on sa rozplynul v našej budúcnosti*»⁴¹.

Nad tým, ako sa Stalin «rozplynul v budúcnosti», dnes dumajú mnohí politológovia Západu i Východu. No jedno je už isté: všetky ich obavy ohľadne «obnovy stalinizmu» vyjadrujú ich tušenie, že vodca-žrec ZSSR určitým spôsobom je stále prítomný v súčasnosti a dielo, ktorému slúžil, pokračuje. A ak sa „rozplynul“, a neskončil celkom bez stopy, tak za určitých podmienok sa môže znova „vykryštalizovať“. Preto západná i naša demokratická „elita“ sú viac než čokoľvek iné ustarostení tým, aby takéto podmienky nenastali.

Referendum dňa 17. marca 1991, bez ohľadu na „vymelkovanosť“ otázky, ZLOmyseľne postavenej tak, aby boli možné vzájomne sa vylučujúce interpretácie výsledkov, aj tak jednoznačne ukázalo, že väčšina obyvateľov ZSSR bolo za zachovanie jednotného štátu. No typické je, že S.Kurginjan neodkazuje na výsledky tohoto referenda, v jeho úvahe o „elitách“ a jej jednotlivých predstaviteľoch.

40

[Tianxia](#) - 天下, „podnebesie“ – pradávny čínsky termín, predstavujúci celý svet pod nebom, ktorý prináležal impériu a imperátorovi (Imperátor kedysi stelesňoval nebesá na zemi a chrám imperátora sa nazýval „chrám neba“)

41

Slová Pierre Courtade-a, prevzaté Edgar Morin-om, priložené ako epigram k jeho knihe „O charaktere ZSSR. Totalitárny komplex a nové impérium“ (Moskva, „Veda pre spoločnosť“, r.1995; francúzske vydavateľstvo „Fayard“, r. 1983)

Chýba im chápanie toho, že v tých časoch bola presne definovaná koncepcia spoločenského zriadenia stelesnená v osobnosti J.V.Stalina v jej najplnšej podobe, hoci v alegóriách filmu „Ivan Hrozný“ S.Ejzenštejn jasne narážal na stelesnenie určitej koncepcie v osobnosti panovníka (hospodára krajiny)*. Rovnako im chýba chápanie toho, že osobnosť, stelesňujúca v sebe koncepciu, je náhodná (nečakaná) v tom zmysle, že je podmienená historickou konkrétnosťou. A každý prípad spadá pod štatistiku; veď štatistika množstva náhodných osobností v jednotlivých historických obdobiach je vždy konkrétna, a historické obdobia sa od seba odlišujú štatistickým rozložením osobností podľa ich vzťahu ku každému z množstva možných koncepcií spoločenského zriadenia. No samotné koncepcie nie sú náhodné v tom zmysle, že nie sú bezdôvodné a zbytočné.

Pri „elitárnom“ chápaní stalinizmu ako samorealizujúcej sa osobnej ambicióznosti (a psychickou podstatou agresívno-parazitického individualizmu) tí, čo sa boja zopakovania stalinizmu, okamžite diskreditujú každého, v kom sa im mihne „nový Stalin“: spravidla sa ich obeťou stáva politický imidž generálov – ako Gromov, Makašov, Ačalov, Ruckov, Lebed', Rochlin... O tom, že koncepcia môže byť dnes zosobnená množstvom akcieschopných a činných ľudí, ktoré sa nezúčastňujú verejnej politiky – nemajú „elitárni horenosi“ ani poňatia: Každý z ich radov chce mať vodcu, a keďže nemajú silného vodcu, tak každý „horenos“ smelo zápasí s domnelými bábkovými vodcami iných ideologických skupín. Po tejto „besiedke «KS»“ prechádza k prognózam:

«— **Sergej Jervandovič, ste uznávaným majstrom prognostikom. Čo, podľa vášho názoru, bude s nami v tomto roku a nie príliš vzdialenej budúcnosti?**

— Ak chcete presne predpovedať detaily, musíte byť sám varený v tejto kuchyni⁴². Nemám najmenší záujem tam byť⁴³. Viem len, že rok 1998, podľa všetkých francúzskych prognóz (a Francúzsko sa tým intenzívne zaoberalo⁴⁴), — je rokom katastrof. Ja tiež vidím nárast katastrof. Lietadlá už padajú. Zariadenia sú absolútne opotrebované. Nikto z ľudí, hľadiaci na zisk, nevie zabezpečiť štrukturálnu modernizáciu.⁴⁵ Existujú rozpočty, koľko je potrebné vynaložiť prostriedkov na obnovu základných fondov, ak chce mať Rusko modernú priemyselnú bázu. Sú to ohromné cifry – od 500 do 700 miliárd dolárov. A kto sa dnes zaoberá štrukturálnou modernizáciou? Biznismeni? Štát? Gazprom? Nikto. Ešte štyri, päť rokov, a začnú štrajkovať stroje. Možno do nemoty vyzývať babičky aby hlasovali srdcom, strašiť ľudí, ukazujúc v TV rôzne desivé *zubaté generálske úsmevy*⁴⁶, no atómové reaktory nie je možné vyzvať k tomu aby hlasovali srdcom. *Grafitová tyč tomu nebude rozumieť.*⁴⁷ Východisko vidím v jednom: v Rusku sa musí objaviť konsolidovaná vládna

42

Touto frázou S.Kurginjan priznal, že on sám bol v tom jednom z jedál, uvarených v tejto kuchyni. Aby bolo možné predpovedať detaily, treba *variť v tejto kuchyni svoje jedlo*, a nie variť sa sám ako jedlo, až kým zahlásia „hotovo, môžete jesť“. („Variť sa v niekoho kuchyni“ je ruská fráza používaná v zmysle: byť členom určitého tímu, a vďaka tomu byť schopný chápať ducha a problematiku danej skupiny. – v slovenčine je ekvivalentom fráza: „byť tam, kde sa to „pečie“...“)*

43

Klient pripravený: už sa uvaril.

44

Vid'. „Globálna sociológia z rôznych uhlov pohľadu“ v zbierke „Intelektuálny postoj“, № 1, r.1996

45

Všetko povedané – sú len všeobecne známe banálnosti, a nie prognosticky odhalené skryté tendencie plynutia udalostí, čo by sa očakávalo a žiadalo od „majstra prognóz“.

46

Nám sa nepodarilo uvidieť v tlači ani jeden „zubatý generálsky úsmev“, ktorý by svojim výrazom prevýšil portrét S.Kurginjana, ktorým „Komsomolská Pravda“ doplnila „Besiedku «KS»“.

47

Slová označené kurzívou si S.Kurginjan mohol radšej odpustiť. On ale tiež dosť dobre nechápe, že nie je možné bez následkov trepať o možnostiach nešťastí a havárií, inak sa môže ocitnúť v role stareny „Karabos“, ktorá naprogramovala nešťastie v „Spiacej Krásavici“

strana, prepojená so spoločnosťou.

— **Ako si ju vy predstavujete?**⁴⁸

— Mohla by to byť taká „dvojhrbá“⁴⁹ elita: z liberálnej skupiny a skupiny viac „zemitejšej“. Podľa sociálneho zloženia, jedna silová s expertno-elitnou dominantou, s prímiesou finančného a ďalšieho „elitárneho substrátu“, vrátane vojensko-priemyselného. A druhý hrb by sa mal prevažne skladať z finančnej elity, ale tiež s prímiesou všetkého ostatného. Medzi hrbmi musí vzniknúť vnútorný konsenzus ohľadom problémov, týkajúcich sa štátnej idey. Hlúposť, z môjho pohľadu, je v tom, že „pôdne spoločenstvo“ nie je pripravené prijať niektoré veľmi rozumné, no neprijemné liberálne postavy. A niektoré z týchto postáv si natoľko privykli byť vo svojom sektore, že sa boja uskutočniť túto migráciu».

Z nášho pohľadu, hlúposť spočíva vo vyslovenej nádeji, že u «finančnej "elity" s prímiesou všetkého ostatného» by mal vzniknúť „vnútorný konsenzus“ ohľadom problémov, „týkajúcich sa štátnej idey“.

Ide o to, že ruská finančná „elita“ na pozadí globálnej úžernickej aristokracie, fungujúcej na osnove (vyššie spomenutej) biblickej doktríny globálneho finančného otrokárstva, je len úžernická bagáž-podenka⁵⁰, bez plánov do budúcnosti. Dnes sa nabalit' a nehládiet' na nič – to je jej princíp, vďaka ktorému je na území Ruska práve ona lídrom v realizácii antinárdných ideí finančno-ekonomickej genocídy a likvidácii národných štátností v súlade s vyššie spomenutou doktrínou „Deuteronomia - Izaiáša“ globálnych úžernických „šéfov“.

Toto všetko sa už priamo vravelo S.Kurginjanovi ešte v roku 1990. Ak si to S.Kurginjan skutočne nepamätá, tak jeho psychika je postihnutá psychickým trockizmom; ak si to pamätá, potom je len predajný človek-agent, „intelektuálna“ persona psychického trockizmu. No bez ohľadu na to, či je psychickým trockistom, alebo len agentom a posluhovačom pánov psychického trockizmu, podstata jeho publikácií sa nemení: nesú sa v duchu psychického trockizmu.

Ak sa deje rozklad Ruska v súvislosti s koncepciou vyjadrenou v Biblií, v slobodomurárskych publikáciách, v nariadeniach Rady národnej bezpečnosti USA a v ďalších známych a menej známych dokumentoch, tak konsolidovaná vládna strana, vyjadrujúca v svojej politike štátne idey národov Ruska, môže vzniknúť nie na osnove „elitárnych“ ambícií všetkých vymenovaných aj nevymenovaných (S.Kurginjanom) skupín, ale iba na osnove alternatívnej koncepcie, odmietajúcej „elitárno“-otrokárske spoločenské zriadenie.

Všetci nositelia „elitárnych“ ambícií (bez ohľadu na ich vyhlásenia o vznešenosti Ruska a jeho globálnej misii) sú len ďalšou modifikáciou prastarej globálnej „elitárno“-otrokárskej doktríny. Tej, ktorá ráta so zničením všetkých národných i mnohonárdných štátností (a kultúr), behom procesu prechodu k jednotnej globálnej kozmopolitnej „elitárnej“ štátnosti, kde je Väčšine prichystaný osud *pracujúceho dobytká* – tvoriaceho doplnok k svojmu pracovnému miestu (podliehajúceho navyše zrušeniu, ak daný odbor nebude viac potrebný).

Posledné zmienené je nevyhnutnosť, nakoľko privedenie Väčšiny do idiotizmu systémom vzdelávania (a bez toho by davo-„elitarizmus“ nemohol existovať a fungovať) vylučuje možnosť efektívnej rekvalifikácie v procese štruktúrnych a technologických zmien v systéme výroby (v spoločnosti).

48

Nasleduje to najhlavnejšie, charakterizujúce S.Kurginjana a celú jeho analytiku.

49

Jeden „Gorbi“ S.Kurginjanovi asi nestačil. („Gorb“ po rusky znamená „hrb“. Gorbačova prezývali „Hrbatý“)*

50

sk. „Podenka“, cz. „Jepice“ - druh hmyzu žijúci veľmi krátky život. Obyčajne okolo troch dní. – pozn. prekl.

No ak niekto z tých, čo sa nazývajú „patriotmi“ dúfa, že jeho osobné „elitárne“ ambície a „elitárne“ ambície jemu podobných dokážu tomuto všetkému čeliť, potom by sa mal zamyslieť nad miestom a úlohou psychického trockizmu v jeho vnútri.

Avšak ukazuje sa, že činnosť S.Kurginjana neprebíha sama od seba, ale je len čiastkovým prípadom oveľa širšieho zámeru (nápadu, úmyslu), ktorý naše svoje vyjadrenie v prílohe „Nezávislých novín“ (*Nezavisimoj Gazety*) „NG - Scénare“ № 1, r.1998

Na prvej strane je článok M.V.Raca⁵¹ „Scénar pre «NG-Scénare»“. Článok sa začína preambulou:

«Ešte v štádiu plánov mi Vitalij Tretjakov rozprával o budúcich «NG-S», ktoré staval do opozície rôznym druhom «záverov». Nie správy o tom, čo už bolo, nie analýza udalostí, ale projektívna myseľ (nasmerovaná do budúcnosti) mala zapadnúť do osnovy novej prílohy «NG». Nie novinármi celého sveta tak milované „horúce fakty“ a senzácie, ale ich prvozdor: rozličné zámery, koncepcie, programy, projekty, plány, scenáre (nevymenujeme celý tento dlhý rad). Zámer takmer geniálny, no musím sa priznať, že hĺbku a ťažkosti jeho realizácie som pritom podcenil».

Ďalej nasleduje «časť prvá: konceptuálna», v ktorej sa hovorí, že prvotný zámer ostal nerealizovaný, následkom čoho

«rozvrat v hlavách, zjavný nedostatok projektívnej mysle sa zobrazuje všetkým záujemcom raz do mesiaca v «NG-S». Čím sú aj zaujímavé.

No každopádne si myslím, že neporovnateľne zaujímavejšie a dôležitejšie by bolo realizovať prvotný zámer. Nielen v záujme profesionálnej žurnalistiky (veď podobných vydaní niečo nielen v Rusku, ale zdá sa, že ani nikde vo svete), ale tiež v záujme nášho formujúceho sa občianskeho spoločenstva a tiež štátu, želajúceho stať sa právnym (nie je tak?) a trhového hospodárstva, ak ho chceme vidieť civilizované».

Ak sa pozrieme na podstatu tohto textu, tak reč v ňom ide:

7* O konceptuálnej moci, ako o moci určitých koncepcií nad spoločnosťou a spolu s nimi plodených scenárov na realizáciu cieľov každej z nich;

8*A tiež o konceptuálnej moci, ako o moci tej skupiny spoločnosti, ktorá vypracováva a koriguje koncepcie života spoločnosti a scenáre realizácie koncepcií – v hraniciach ktorých účinkujú aj všetky ostatné *typy moci* (z piatich známych), vrátane „4-tej moci“ - Médií.

V jednom z posledných odstavcov článku Marka Raca sa píše:
«Ďalším užitočným krokom, už schváleným na stránkach «NG-S», — je publikácia a posúdenie alternatívnych plánov, koncepcií, programov atď. Nech všetci zainteresovaní majú možnosť porovnávať. No týmto spôsobom (na rozdiel od aktuálneho stavu vecí) sa téma neuzatvára, ale vytvára nový problém. Za rok, dva je možné a aj nutné sa k nej vrátiť: a čas ukáže, kto mal pravdu, a rozumní ľudia (a takí na Rusi ešte nevymreli) si vezmú ponaučenie. «NG-Scénare» pri súčasnom ignorantskom vzťahu vlády k spoločenskej mienke nevyhnutne potrebujú **buldočí stisk**⁵²: nemožno sa vzdáť načatej témy na polceste. Ak sa púšťame niečo posúdiť, treba doviest' toto posúdenie do plnej

51

Mark Vladimirovič Rac – profesor, zástupca riaditeľa Inštitútu strategických hodnotení. Niektoré jeho práce boli nami komentované v analytických materiáloch: „«Renyxa» — hanebná osnova politiky Ruska “ a “Sinajský «pochod»”.

52

Vytrvalosť/Neodbytnosť – ako u buldoga, pitbula, ktorý pri súboji zacvakne čefuste do súpera, a nie je schopný ich fyzicky uvoľniť, až pokým sa neukľudní...

jasnosti, vyjasniac si, kto je kto a čo je čo. V opačnom prípade, všetky reči o morálke a pravidlách čestnej hry zostanú len prázdny rečami».

Tento článok Marka Raca v rovnakom čísle «NG-S» sprevádza ešte jeden článok s rovnakou tematikou pod názvom „O životnom cykle plánov premien. Od «NG-Scenárov» do scénárov stabilného rozvoja ľudstva” a podpisom nejakého Marka Vladimirova, o ktorom sa nič nehovorí na rozdiel od M.Raca. O Markovi Vladimirovičovi Racovi, je daná poznámka pod čiarou, a keďže gramatické *formy mena po otcovi* „Vladimirov“ a „Vladimirovič“ v ruskom jazyku niekedy poukazovali na jedného a toho istého otca, nie je vylúčené, že oba články v skutočnosti vyšli z pera M.Raca. V každom prípade sa navzájom tak veľmi dobre dopĺňajú, že budia dojem, že boli napísané tým istým človekom alebo kolektívom autorov.

Po povrchnom oboznámení sa s nimi, je možné si predstaviť, že Ruská inteligencia sa predsa len nakoniec obrátila k problematike skutočného riadenia spoločnosti a začala hovoriť (*hoci aj poslepiacky nahmatávajú novú terminológiu*) o organizácii samoriadenia spoločnosti a riadenia štátu podľa *žrečeskej schémy riadenia prediktor-korektor* (prorok-opravár: prognosticko-analytická«projektívna myseľ» — porovnanie «projektu» s realitou po uplynutí istého času — korekcia «projektívnej mysle», ak hovoriť terminológiou článku M.Raca).

Pri dôslednom oboznámení sa vyjasňuje, že tomu tak nie je. V skutočnosti sa ukazuje, že tu staroveký psychický trockizmus *imituje svoju oddanosť plánu realizovať skutočnú vládu ľudu v schéme prediktor-korektor*. Bez ohľadu či to Markovia Vladimiroviči a redakcia «NG» chápu alebo nie, v skutočnosti neorganizujú realizáciu konceptuálnej moci v spoločnosti, ale iba imitáciu tejto činnosti s cieľom utopiť vo vlne imitácií reálny proces budovania konceptuálnej moci spoločnosti v Rusku.

Táto imitátorská márnosť sa *nepriamo* prejavuje v tom, že autor sa nepokúša nahmatať nejakú presnú terminológiu k tomu, aby v jej jazyku hovoril o tom, o čom všetci po celé stáročia z rôznych príčin mlčali: O spoločenskom fenoméne **konceptuálnej moci** (vo vyššie uvedenom zmysle tohto termínu) a jej mieste v živote národných spoločenstiev a ľudstva v celom; jasne sa vyhába nespornej súvzťažnosti *reálneho javu ako takého* (z jednej strany) a *termínov* (z druhej strany).

Zjavné úsilie vyhnúť sa konkrétnosti a presnosti v problematike **konceptuálnej moci v spoločnosti i nad spoločnosťou** sa najvýraznejšie prejavuje v nasledujúcom odstavci: «Všetko toto je možné, pravda, len za podmienok slobodnej diskusie. Vieme, že diskusia predpokladá pluralizmus, trpezlivosť k iným názorom, tolerantnosť, kultúru dialógu. No toto vonkoncom neznamená všežravosť. **Právny rámec** (zvýraznené samotným M.Racom) ohraničuje kruh postojov a názorov, ktoré je užitočné rozoberať (a tým aj popularizovať) v «NG-S». Čitateľom musí byť tiež garantovaná istá **úroveň profesionalizmu**. Akademické tituly a posty – a nie indulgentia⁵³, dovoľujúca vodiť čitateľov «NG-S» za nos. Dávať na to pozor, je priamou povinnosťou redakcie».

Tento odstavec je sám osebe obrazom vysokokvalitného „vodenia za nos“. Ide o to, že ak sa pozrieme na „právny rámec“ (zákonodárstvo) z konceptuálneho pohľadu, tak toto zákonodárstvo je jasne určenou hranicou, na ktorej sa jedna koncepcia (systému života) civilizácie chráni od iných s ňou nezlučiteľných koncepcií (systémov života) **tej istej civilizácie**.

To znamená, že M.Rac si svoju koncepciu už dávno vybral: či sa rozhodol podvedome, a či vedome a potichu, to nemá pre jeho čitateľov žiadny osobitý význam. Navyše aktuálna koncepcia je v tomto kontexte vykresľovaná spoločnosti v tichosti – medzi riadkami **ako bezalternatívna**. Ak je hlavným cieľom udržanie vedomého alebo podvedomo-

53

Lat. indulgentio – milosť, odpustenie – pozn. prekl.

automatického názoru o jej bezalternatívosti spoločnosťou, tak pochopiteľne ani nebude predmetom posudzovania a porovnávania (jej samej) s inými možnými koncepciami: v lepšom prípade — preto, aby sa (týmito posúdeniami) nestrácal čas pri realizácii už dávno a potichu prijatej koncepcie (pánmi „Rac-ov“); v horšom prípade — koncepcia je ohavnosť, a aby sa to dalo zakryť, M.Racom navrhované posúdenia *spôsobov realizácie konkrétnych detailov koncepcie* treba vykonávať **v rámci vypracovaného v nej práva – noriem zákonnosti.**

Pri tom je neprípustné, aby niekto vyhodnotil všetky vyhlásenia aj zamlčania tejto koncepcie a vyniesol voči nej konkrétny verdikt, čím by splodil novú alternatívu k tejto koncepcii alebo podporil jednu z predchádzajúcich alternatív (systematicky zamlčovaných určenými „Racami“ v priebehu historicky dosť dlhého obdobia).

Ak hovoriť o podstate tejto potichu pretláčanej koncepcie, tak v jej charaktere sa vyjavuje celá biblická doktrína globálneho finančného rasistického otrokárstva na osnove úžerníctva, klamstva, kultivovania nevzdelanosti a idiotizmu systémom (akože) vzdelávania.

M.Rac – to už nie je obsluha prastarého psychického trockizmu, ale reálny psychický trockizmus v akcii, i keď nedisponujúci plnou mocou koncepcie (realizovanej nimi v podmienkach Ruska dnešných dní). Trockizmus by iste uprednostnil nevychádzať na (pre neho) klzkú cestu konceptuálnej činnosti a stýkania sa s (pre neho) vražednou tématikou (späť s problematikou konceptuálnej moci v spoločnosti a s problematikou činnosti skutočného žrečestva, ako aj znacharov a šarlatánov). Každopádne, reálna alternatívna konceptuálna činnosť, aktivizovaná v Rusku počiatkom Perestrojky, dnes núti psychický trockizmus mobilizovať všetky „vnútorné rezervy“ (a hlavne zvyšky tých intelektuálnych) k imitácii konceptuálnej činnosti, čo sa prejavuje v boji trockizmu so samým sebou, ktorý ešte nedospel k hromadnej porážke.

Preto sa vlastným diplomovaným znacharom-vykladačom života dáva narážka, že *«postavenie zaväzuje... lebo ak postavenie nezaväzuje, potom aj zabíja»*. Inými slovami, staroveký psychický trockizmus musí byť poistený pred tým, aby doktori a profesori na stránkach «NG-S» nekvalifikovane a nezodpovedne „nevodili ľudí za nos“ – AKO TO ZVYKLI ROBIŤ cez „odmäk“ (Chruščov)*, stagnáciu (Brežnev)* a perestrojku (Gorbačov)*, keď sa ukončil odstrel karieristov-pustokvetov v domácej vede (realizovaný počas boja trockizmu a bolševizmu medzi sebou za Stalina)

Markovia Vladimiroviči tiež nehovorili nič o tom, že ak voľné miesta v hierarchii znacharov sú obsadené šarlatánmi (schopnými iba nekvalifikovane vodiť ľudí za nos), tak zdravo rozmýšľajúcich ľudí (nositeľov veľmi zaujímavých a perspektívnych názorov na dnešnú problematiku života spoločnosti a civilizácie) – treba pohládať mimo legitímnych oficiálnych a neoficiálnych hierarchií.

Že je to možné, a že takýto ľudia reálne existujú, o tom páni psychického trockizmu dobre vedia. No snažia sa vykresliť vec tak, že mimo legitímnej oficiálnej hierarchie nič zdravé nie je. A s týmto cieľom dávajú možnosť vyjadriť sa v médiách ľuďom, ktorý by mali byť v ústavnej psychiatrickej starostlivosti, z dôvodu rôznych psychických porúch. Vytvárajúc prúd rečí psychopátov pustených do tlače, oni navyše k tomuto prúdu sa tvrdošijne snažia započítať aj všetko zdravé (nezačleňujúce sa do koncepcie, ktorú realizuje psychický trockizmus). Ukážka takéhoto priradovania k radu šialencov je vo vyššie rozobratom článku A.Baranova v „*Pravda Pjat*“.

2. Globálne scenáre

Predstavitelia psychického trockizmu, konkrétne biblického v Západnej civilizácii, majú svoje plány do budúcnosti nielen vo vzťahu k Rusku, ale aj vo vzťahu k celému zvyšku sveta.

V súvislosti s týmto, bolo by pre prozápadné demokratické spoločenstvo v Rusku i zahraničí lepšie sa včas zamyslieť nad osudom, jak svojho „amerického sna“, tak aj nad svojim vlastným.

Ako sme už vraveli prv, **marxizmus** bol od začiatku náukou z dielne psychického trockizmu. Jeho cieľom bolo nahradiť divoký kapitalizmus polovice 19. storočia (zhubný vo vzťahu k biosfére Zeme) iným spoločenským zriadením, s výrazne menším kontrastom v miere spotreby materiálnych výdobytkov, pri porovnaní obrazu života „elity“ a prostého ľudu, jak v rámci regiónov planéty, tak aj pri porovnaní „elitárnych vyspelých krajín“ a „tých ostatných“ (bývalých kolónií).

Nový systém spoločenského zriadenia bol nazvaný „socializmus“, „komunizmus“. Tento hlásal ideály pravej a priamej vlády ľudu na základe činnosti rôznych druhov sovietskych⁵⁴.

Avšak marxistická náuka bola vytvorená tak (*a zachováva si tento stav dodnes*), aby reálne poznatky (*na základe ktorých by soviety ľudových zástupcov mohli samostatne prijímať rozhodnutia, vedúce k realizácii vznešených cieľov, ktoré hlásala táto náuka*) nebolo možné získať z písomných prác marxistov.

Následkom toho reálne vládnutie muselo zostať ako obvykle v rukách mafie – vykladačov života na osnove marxizmu; a celá plnosť vnútrospoločenskej moci – u pánov tejto mafie, následníkov starovekých projektantov rasisticko-biblickej doktríny globálneho otrokárstva na finančno-úžerníckom základe.

Všetko toto sa malo realizovať v celosvetovom rozsahu, no v dôsledku *Brestského mieru*, tlmiaceho nárast revolučnej situácie v Európe, ostalo len sa ohraničiť rozsiahlym sociálnym experimentom „vybudovania socializmu v jednej separátnej krajine“. Avšak prvotný globálny plán bol vytvoriť spoločenský systém, približne taký, aký bol v ZSSR v období Chruščova a Brežneva, ktorého opis by znel asi takto:

Všetci ľudia sú si formálne a právne rovní, no v skutočnosti niektoré rodiny „svojou rovnosťou trochu prevyšujú“ tých ostatných. Všetky deti chodia do približne rovnakých škôlok, učia sa v tých istých školách podľa rovnakých učebných osnov, no akosi samo sebou dochádza k tomu, že medzi vyznamenanými je židov viac, než je ich podiel v zostave obyvateľstva, medzi študentmi je tento podiel ešte väčší, medzi kandidátmi vied je to takmer polovica, medzi doktormi viac ako polovica. Podobne to vyzerá aj v umení. Politici, nech by ich pôvod bol akýkoľvek, sú potichu vyberaní z čísla dôstojných uchádzačov a vládnu, realizujúc „kolektívny manažment“ v súlade s „leninskými normami stranického života“ na osnove vedeckých odporúčaní, vypracovaných sionizovanou vedou.

Výber „dôstojných“ politikov a ďalších manažérov pánmi prastarého psychického trockizmu priviedol ZSSR ku krachu, avšak ešte predtým selekcia politikov a ďalších manažérov J.V.Stalinom (snažiacim sa zabezpečiť nezávislosť ZSSR od zahraničného diktátu) priviedla krajinu k statusu «veľmoci №2» a vo výsledku úspešného výberu odborníkov počas stalinizmu sme ako prví vstúpili do Vesmíru v rámci dnešnej globálnej civilizácie.

Prvý aj druhý výsledok politiky bol sprevádzaný **jedným a tým istým marxistickým učením a vykladaním života na jeho osnove**. To ale svedčí o tom, že každý z týchto výsledkov bol v skutočnosti podmienený príčinami ležiacimi mimo samotné marxisticko-leninského učenia: subjektívne svojvoľnou politikou selekcie, výberu a rozloženia kádrov. Inými slovami, pri Stalinovi sa realizoval výber akcieschopných manažérov a špecialistov; po Stalinovi zasa nekvalitných a nespôsobilých.

Po roku 1917 väčšina dospelého obyvateľstva proti marxizmu ako takému nielenže

54

Ľudová rada, kolégium – pozn. prekl.

nevystupovala, ale chovala sa k nemu s úctou, *každopádne však neprenikajúc do jeho podstaty*. Marxizmus stál mimo akúkoľvek kritiku a nevzbudzoval záujem ani nespokojnosť nielen z dôvodu prenasledovania kritikov, ale i preto, lebo kým bola zabezpečená spokojnosť spotrebiteľov a rast výroby, väčšina obyvateľstva nemala dôvod pochybovať o správnosti marxistického učenia, ktoré *akoby* bolo zjavne potvrdzované spoločenskou praxou (*v dialektickom materializme sa vraví, že kritériom správnosti všetkých teórií je potvrdenie teórie praxou*) a ich každodenným životom: kultúrny a ekonomický pokrok bol realitou aj napriek všedným problémom, cítil ho každý.

A menšina, nespokojná celkovo s marxizmom (*z rôznych dôvodov, predovšetkým kvôli „elitárnym“ ambíciám*), nevypracovala žiadny svetonázor, alternatívny k Biblii a marxizmu, ktorý by bol pochopiteľný prostému národu⁵⁵. Následkom toho, že antimarxistická teoretická alternatíva niesla, buď otvorený kapitalistický charakter, alebo patrila zjavne pod kompetenciu psychiatrie, represie voči antimarxistom nevzbudzovali u väčšiny obyvateľstva súcit ani odpor (*tým skôr v pracovných kolektívoch, kde do polovice 1960-tych rokov si mnohí ešte stále pamätali život a prácu do roku 1917*).

Popritom väčšina uvažovala asi takto:

Konečne je v marxizme aj konkrétnosť. V poriadku, ja im nerozumiem, ale sovietski vedci ako Mitin a Judin, Minc, Varga, Gefter⁵⁶ to chápú, náš Afanasjev tiež. Nech teda oni chápú a zaoberajú sa svojou prácou, a ja zasa tou svojou: čestne pracujem, dostávam plat, ja aj moja rodina máme dostatok; ľudia rôznych národností pracujú a žijú spolu a z roka na rok všetci žijú lepšie. Stalin vyhlásil politiku plánovaného znižovania cien a ceny sa každým rokom znižujú. Ťažkosti ktoré nám zanechala minulosť (recidívy buržoáznej morálky, NÁSLEDKY DVOJNÁSOBNÉHO ROZBITIA HOSPODÁRSTVA VOJNAMI POČAS ŽIVOTA JEDNEJ GENERÁCIE, úklady a sabotáž nepriateľov a pod.) samozrejme existujú, no postupne sú prekonávané mierou spoločenského rozvoja. Osobité problémy u nás nie sú; a tí, čo hovoria že marxizmus klame, — to sú nepriatelia nášho systému a oni chcú uvrhnúť národy do chaosu minulých roztržiek⁵⁷, obrat' nás o všetko dobré, čo sme dosiahli vďaka marxisticko-leninskému učeniu a vláde strany...

Tak tomu bolo v celej sovietskej minulosti po završení občianskej vojny a predovšetkým po **NEPe**, hoci každá perióda sovietskej epochy mala vlastný svojráz. Teraz, ešte predtým ako predstavíme variant možnej (*nie západno-demokratickej, nie kapitalistickej*) budúcnosti, pozrieme sa na to, čo sa udialo v poslednom roku života Stalina.

V diele „[Ekonomické problémy socializmu v ZSSR](#)“ Stalin predstavil iné chápanie socializmu a dal direktívu sovietskej ekonomickej vede: *predovšetkým sa zrieknuť pojmového a terminologického aparátu marxizmu v politekonómii*. Toto bol rozsudok smrti „železnej opone“ marxizmu ako takého, za ktorou sa skrývala reálna globálna moc nad spoločnosťami a národmi. Poukázanie Stalina na nevyhnutnosť vzdania sa pojmového a terminologického aparátu marxizmu znamená, že ak v procese skutočnej revízie marxizmu sa v spoločnosti rozvíja iný svetonázor, iná ekonomická veda, vystavaná na prakticky merateľných kategóriách, tak spoločnosť získava **reálnu nezávislosť moci v národných sovietch všetkých**

55

Najvýraznejší príklad tohto druhu „alternatív“ je „[Ruža sveta](#)“ („Роза Мира“) od Danila Andrejeva, ktorú vysvetliť veru nedokáže hocaký psychiater či duchovný.

56

Všetko sú to reálne priezviská popredných filozofov a historikov epochy marxizmu v ZSSR. Všetci menovaní sú židia, vrátane tých, čo pricestovali do ZSSR zo zahraničia po revolúcii (Varga).

57

Treba si uvedomiť, že cárske Rusko na prelome 19. a 20. storočia nebolo rajom na zemi. A ešte do konca 1960-tych rokov v ZSSR žilo veľa ľudí, ktorí pred rokom 1917 patrili k dolným vrstvám obyvateľstva a otvorene hovorili, že za Sovietov sa im a ich deťom žije lepšie, než sa žilo ich rodičom aj im samotným do roku 1917.

úrovni – voči pánom prastarého psychického trockizmu, a konkrétne jeho marxistickej modifikácie.

Aby k tomu neprišlo, reálny a prastarý psychický trockizmus následne likviduje Stalina a rozvíja globálnu kampaň na jeho dehonestáciu, v ktorej naňho zvaľuje svoje vlastné zločiny, ktoré sa reálne odohrali v období, keď J.V.Stalin bol v čele strany a štátu. V „slobodnom svete“ sa za všetky tieto roky (ako bezchybná alternatíva stalinizmu a kapitalizmu) popularizoval marxistický trockizmus⁵⁸. Popritom sa z knižníc ZSSR (a tiež vo väčšine socialistických krajín) odstraňujú všetky Stalinove diela. A v ZSSR sa navyše obyvateľstvo cieľavedome otupuje alkoholom a tabakom, aby sa narušila jeho genetika, a tým samotným aj znížila jeho duchovnosť. Po 30-tich rokoch mlčania sa začína v poradí ďalšia kampaň destalinizácie ZSSR a rozbitie zostatkov stalinského socializmu v štáte.

Predstavitelia aj zákulisní šéfovia prastarého psychického trockizmu nemôžu J.V.Stalinovi odpustiť dve veci:

- 9* Dielo „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR“, v ktorom je predstavená náuka o spoločnosti bez vykorisťovania človeka človekom, v podstate odmietajúca marxizmus ako vedeckú osnovu socializmu a prechodu ku komunizmu.
- 10* Definovanie sionizmu, ako jednej z odrôd buržoázneho nacionalizmu, na osnove ktorej mocná židovská buržoázia utláča (zotročuje) národy sveta a aj samotných židov. Podľa chápania J.V.Stalina bolševizmus (*vo svojím boji so sionizmom*) mal od tohoto útlaku oslobodiť tak židov, ako aj nežidovské okolie *židovskej diaspóry* na celom svete⁵⁹.

Trockista A.N.Jakovlev sa vo svojej knihe „*Pochopenie*“ zmienil iba o druhom bode, kde boj mnohonárodného bolševizmu s **biblickým rasizmom (vzhľadom na špecifickú štruktúru, ktorá je skutočne založená na židovskej kádrovej báze)**, označil za „rasizmus“. O prvom bode – o rozsudku smrti marxizmu, vynesenom bolševizmom pred desaťročiami, - A.N.Jakovlev mlčí, no požaduje vykorenenie nie marxistickej, ale bolševickej ideológie (hoc sa časom marxizmus a bolševizmus stotožňuje, no stále sa dôsledne mlčí o trockizme).

Predstavitelia prastarého psychického trockizmu (*vo všetkých jeho ideologických podobách*) nielenže by neodsúdili J.V.Stalina za vybudovanie socializmu v jednej separátnej krajine, ale dokonca by ho naveky kanonizovali ako veľkého marxistu (*nebyť týchto dvoch „priestupkov“*)*, nakoľko rozsiahly experiment v ZSSR bol pre nich užitočný ako osnova – pre prechod k spoločensko-ekonomickým premenám globálneho rozsahu. Ak sa pozrieme na tento experiment, ako už bolo naznačené prv, tak V TOM ČASE prebehol pomerne úspešne: väčšina obyvateľstva za „Minc-ami“, „Varga-mi“ a marxizmom všeobecne nespozorovalo ich skutočných šéfov, a tí jednotlivci, čo to prekukli, nedokázali vypracovať účinnú alternatívnu sociologickú teóriu. Hodnotiaci výrok „*experiment prebehol úspešne*“ sa zmenil na presný opak „*sa zakončil krachom*“ – iba vďaka vyvodeným záverom J.V.Stalina, na ktoré mu

58

Vydavateľstvo „IMPETO“ („Impulz“ v esperanto) vydalo v roku 1997 dve brožúry japonského trockistu Kuroda Kan'ichi: „Stalinský «socializmus»: pohľad z Japonska“ (r. 1961); „K otázke o nevyhnutnosti rozvoja marxistickej teórie“ (r.1969), v ktorých sa priamo hovorí o správnosti trockizmu marxistickej línie, a o prekrútení marxistického socializmu Stalinom (prvá publikácia obsahuje predslov vedecko-výskumnej skupiny s názvom «proti stalinizmu», čo tiež napovedá o nimi hlásanom marxizme). Vydavateľstvo „IMPETO“ má v úmysle predĺžiť vydanie prác Kuroda Kan'ichi. Je to príkladom toho, že trockistický marxizmus prenikol a stabilne sa rozvíja skrz desaťročia dokonca aj v kultúrnej veľmi svojráznej Japonsku, odtiaľ sa potom prenáša do vlasti „Trockého“ s cieľom intelektuálnej podpory novej generácie ruských trockistov.

59

Nakoľko sa J.V.Stalin dotkol židovskej otázky, bez chvejivého žido-nadchýnania, predstavitelia sionizmu ho zarátali k „antisemitom“; avšak, keďže Stalin trestal aj prejavy predpojatей nenávisťi k židom, tak „antisemiti“ ho s veľkým úspechom zaradili medzi oddaných služobníkov sionizmu.

predstavitelia marxizmu nedali mandát: presne v tomto zmysle a z ich uhlu pohľadu je J.V.Stalin despotom a uzurpátorom moci (*moci konceptuálnej, o čom ale vždy svorne mlčia*).

Ak by J.V.Stalin neurobil závery podľa vlastného svedomia a slobodnej vôle, predstavitelia marxizmu by aj dnes ospravedlňovali likvidácie (čistky) v procesoch roku 1937 a ďalších procesov, vykonávané „*idealistami a romantikmi revolúcie*“, ktorí *prehliadli zmenu éry: prechod z éry deštrukcie starého systému do éry vybudovania nového*. Línia tohto typu propagandy (*pozitívnej vo vzťahu k Stalinovi a jeho prívržencom*), ktorej základ dali v 30-tych rokoch takí dejatelia západnej kultúry a humanisti ako [Lion Feuchtwanger](#) a [G.B.Shaw](#), by pokračovala až do dnešných dní.

Pre prastarý psychický trockizmus je objektívnou črtou likvidovať tých jedincov, ktorí si nevšimli zmenu éry, a pokračujú v „*novej*“ ére naďalej robiť to, čo robili v tej „*starej*“. Predstavitelia reálneho psychického trockizmu a biblickej doktríny, ktorú mal marxizmus realizovať v nových historických podmienkach, nevedia však J.V.Stalinovi odpustiť iné – to o čom sme už hovorili vyššie:

- 11* rozsudok smrti marxizmu (*dokonca ani nie priamo vysloveného, iba nepriamo – cez odmietnutie vytvoreného terminologického aparátu*) v úlohe vedeckej osnovy pre socializmus a komunizmus a tiež SVETONÁZOROVEJ OSNOVY pre život spoločnosti;
- 12* definíciu sionizmu, ako doktríny mocnej židovskej buržoázie, utláčajúcej všetky národy i samotných židov.

No otvorene to povedať nemôžu, lebo takýmto priznaním by podporili dielo J.V.Stalina navzdory svojim vlastným cieľom. A priznať J.V.Stalina veľkým marxistom a postaviť jeho diela na jednu policu s klasikmi náuk tiež nemôžu, nakoľko v dielach Stalina (*dokonca aj ranných*), nie je ten istý marxizmus: *tento je nezištne tvorivý⁶⁰ a nedogmatický, nie taký, aký by oni potrebovali*. Preto im zostáva len o Stalinovi klamať a zlorečiť na jeho adresu (*čo mnohí hlupáci po nich opakujú ako papagáje*), ponechajúc jeho diela úzkemu kruhu dôverných špecialistov za účelom vytvorenia *historických mýtov, ktorými žije dav i „elita“*.

Teraz možno prejsť k analýze tej možnej varianty budúcnosti, ktorú majú v pláne realizovať predstavitelia prastarého trockizmu. Predovšetkým treba vedieť, že na Západe marxizmus tiež stojí mimo kritiku, rovnako ako to bolo zaužívané v ZSSR. Kritizujú sa len jednotliví marxisti pre ich konkrétne chyby — buď ako zločinci alebo ako prekrúcači náuky, — avšak samotná náuka vždy stojí mimo kritiku.

Podobne v „*Rasijской gazete*“ („*Ruských novinách*“) z 31.augusta 1905 je opublikovaný článok: „*Utopisti, národ búrlivý...*“. V ňom sa informuje o 18. medzinárodnom kongrese historikov, ktorý sa konal v Kanade (Montreal). Na ňom sa rozprúdila horúca diskusia ohľadne prednášok Rusov a východoeurópanov:

«Západným marxistom a trockistom⁶¹ prítomným za „*okrúhlym stolom*“ sa nepáčili odkazy na kresťanské náboženstvo v prednáškach. Konkrétne sa ich dotkol výrok, že výsledkom odklonu od kresťanských hodnôt sa rozumov spoločnosti zmocňuje utópia. Ruských historikov obvinili zo spiatocníctva a tiež z toho, že sa snažia posunúť ručičku hodín o niekoľko storočí dozadu. Historici z Ruska a Východnej Európy boli solidárni v kritike marxizmu, čo sa tiež nepáčilo ich západným kolegom. (Medzinárodné kanadské rádio)».

60

O svojej oddanosti k «*tvorivému marxizmu*» — sa Stalin vyjadril ešte v období revolúcie 1905-1907 v jednom zo svojich článkov.

61

Veľavravné upresnenie „západní marxisti“, majúce na mysli existenciu anonymov z „*východu*“, o ktorých hovorí v „*slušnej spoločnosti*“ sa nepatrí — teda o stalinistoch. Významné je aj oddelenie trockizmu od „*marxizmu vcelku*“: trockizmus – revolučný, marxizmus celkovo – parlamentný, podobný „*legálnemu marxizmu*“ v Rusku 19.storočia.

V najprestížnejších univerzitách, kde sa kuje západná vládnuca „elita“ (ako povedal v jednej zo svojich publikácií S.Kara-Murza) sú kiosky s politickou literatúrou držané iba trockistami. Pochopiteľne si ju kupuje a číta určitá časť študentov a tiež profesorov, ktorí boli v minulosti rovnako študentmi. Ako raz povedal jeden z veľkých imperialistov 20. storočia – veľký nepriateľ Sovietskej moci:

«Ak človek v mladosti nie je revolucionárom, je gauner. Ak sa v starobe nestal konzervatívcom, je hlupák». Medzi mládežou (aj na „elitných“ univerzitách) je mnoho ľudí s „dobrými úmyslami“, následkom čoho sa inteligencia všeobecne počas desaťročí na Západe i Východe nabíja revolučným marxizmom v trockistickej interpretácii, a dokonca ak sa adaptuje na vyspelý kapitalizmus, tak *pri určitých okolnostiach spoločenského života* (ktoré sa dajú vytvoriť umelo a cielene) si môže pripomenúť svoju mladosť a chovať sa ako za starých čias.

Obraz Trockého bol vždy príťažlivým vo všetkých západných filmoch a vo väčšine publikácií o histórii Ruska: idealista⁶², rojko, romantik, výborný správca, organizátor, manažér; no sem-tam sa v niečom zmýlil, občas to prehnal, — to sa predsa stane každému; zradili ho jeho závistliví a falošní spolubojovníci; no ideálom odstránenia vykorisťovania človeka človekom a vytvoreniu spoločnosti kde sú ľudia slobodní, bol *literarno-kinematografický* Trockij verný „celý svoj život“. Ideály sú to predsa dobré, ktože by ich spochybňoval alebo sa hádal o nich s Trockým?

A približne rovnako vyzerajú v prozápadnej literatúre a filmoch aj „diabolsky vratkí“ (*charakteristika, daná V.I.Leninom, priamo poukazujúca na posadnutosť*) N.I.Bucharin a ďalšie obete boja bolševizmu s „pravcovým“ i „ľavicovým“ psychickým trockizmom v komunistickom hnutí 20. storočia.

No tu si treba uvedomiť, že kinematografia spracováva na rozdiel od univerzít *nie vládnuca „elitu“ ale oveľa širšie auditórium*, pričom formuje jej vzťah k niektorým historickým javom a osobnostiam, a takýmto spôsobom vytvára obrazy, ktoré sú občas veľmi vzdialené od toho, čo sa reálne odohralo v dejinách.

Okrem toho *všeobecná kríza kapitalizmu* od čias zakladateľov marxizmu nikam nezmizla. Len sa vystupňovala: najmä v jej ekologickom prejave, dokonca, ak aj na moment zabudneme na vojny a rozvoj kriminality (*vrátane tej štruktúrne organizovanej*), kríza vedie ľudstvo k samozničeniu. Intelektuáli, abstraktní humanisti „Rímskeho klubu“ sa tiež držia tohto názoru. Mnohí veľkí finančníci s tým súhlasia tiež, odsudzujú kapitalizmus v jeho historicky vyskladanej podobe a chceli by určitým spôsobom zmeniť spoločnosť, v dôsledku čoho financujú výskum a aktivity v tejto oblasti (ako kedysi Savva Morozov).

Nech to nazveme akokoľvek, no GLOBÁLNY problém, v marxizme nazvaný «všeobecnou krízou kapitalizmu», vo všetkých jeho životných prejavoch – každopádne treba riešiť. V opačnom prípade ľudstvo neprežije.

Keď predstavitelia biblickej doktríny zvažili, že už ubehlo dostatočne veľa času na to, aby duch stalinizmu „vypáchol“ zo sovietskej spoločnosti – *kde v podmienkach bahenného zahŕňovania „odmäku“, neskôr stagnácie a svinského krochkania prežranej „elity“ v hlavných*

62

Poskytneme príklad z anglickej „Vreckovej encyklopédie“, v ktorej západný obyvateľ môže nájsť odpovede na mnohé otázky, ktoré vzbudili jeho záujem: «Trotsky believed in world revolution and in permanent revolution and was an uncompromising, if liberal, idealist» — “The Wordsworth Pocket Encyclopedia”, «Wordsworth Reference», r.1995, str. 53. Alebo v našom jazyku: «Trockij veril v svetovú revolúciu a v permanentnú revolúciu a bol nekompromisný, ako liberál, idealista».

Na susednej strane je písané aj o Stalinovi, ako o despotovi, ktorý v rokoch «veľkej čistky» 1936 — 38 likvidoval reálnych aj vymyslených nepriateľov.

mestách (minimálne v porovnaní s perifériou), vyrástli a nastúpili nové generácie dobromyseľných nechápajúcich – vtedy bol ZSSR zničený po

as reformiem, ktoré zodpovedali cieľom Direktívy NSC⁶³ USA 20/1 z 18. augusta 1948. Prebehlo to pokojne rukami vlastného obyvateľstva, ako sa to aj predpokladalo v menovanej direktíve o spôsobe vedenia **psychologickej vojny** proti ZSSR.

Štátny aj vojensko-ekonomický krach ZSSR odobral z programu dňa hrozbu vojenskej zrážky veľmocí a ich satelitov, ktorých predstavitelia máločo chápali v globálnom riadení, keďže vytvorili arzenál všeobecného mnohonásobného samozničenia, ktorý sa nehodil ani k napadnutiu, ani na ochranu niektorej z veľmocí.

Pritom treba dodať, že *pôvodní organizátori* perestrojky mali oveľa dlhodobejšie plány, než jej tzv. „architekt“ A.N.Jakovlev. Budovať západný kapitalizmus v celom ZSSR alebo len niektorých jeho častiach nemali vôbec v úmysle.

Ak si vezmeme knihu V.S.Pavlova⁶⁴, „Utekla šanca? Finančný kľúč k trhu“⁶⁵, tak môžeme pochopiť, že tento človek, ktorý prešiel Štátnou plánovacou komisiou, Výborom pre ceny, Výborom pre štátnu štatistiku, Ministerstvom Financí, je doposiaľ zriedkavým špecialistom-praktikom v oblasti financií a makroekonomiky; špecialistom akých je vo svete málo. Okrem toho neprestajne hovorí, že **on je profesionálom mimo politiky**: t.j. jemu je jedno, pod akou ideológiou beží fungujúca ekonomika a aké spoločenské zriadenie ju sprevádza.

Ničmenej, pri realizácii politiky nábora a rozmiestňovania kádrov, objednávateľa perestrojky ho najprv zaraďujú do tímu Gorbačova, a potom ho pre nepotrebnosť splachujú do politickej kanalizácie spolu s GKČP.

Ako vyplýva z knihy V.S.Pavlova, jeho kvalifikácia, skúsenosti a poznatky, plne umožňovali (*pri jeho vedení reforiem finančného i výrobnospotrebitel'ského systému*) „skĺznuť“ do trhového kapitalizmu západného typu bez akýchkoľvek šokových terapií.

Ak by však po završení periódy reforiem v ZSSR a Rusku chceli skutočne vytvoriť občiansku spoločnosť, parlamentnú demokraciu popri viac-menej bezproblémovej trhovej ekonomike, potom by bolo treba si ušetriť V.S.Pavlova aj pre tím B.N.Jelcina, vyskladaný po GKČP. Avšak pre tím B.N.Jelcina si vybrali nešikov – E.T.Gajdara a A.B.Čubajsa, ktorých samotný národ znenávidel za to, že vohnali ekonomiku krajiny a jej regiónov do zdĺhavého úpadku a skazy.

Toto je ale osobnostný aspekt nerealizovaného vybudovania „vyspelého kapitalizmu“ v Rusku. Vedecko-metodologický aspekt spočíva v tom, že ak by skutočne mali v úmysle priviesť Rusko do lona západnej demokracie, tak hlavnými reformátormi v oblasti ekonomiky by sa stali stúpenci školy laureáta Nobelovej ceny V.Leontjeva.

Títo na rozdiel od „chicago boys“ (novopolitikov bez praxe, nabitých neživotaschopnou teóriou)*, hoc aj nevedia všetko v oblasti riadenia ekonomiky, no vedia minimálne to, že bilančná metóda medziodvetvovej analýzy neopisuje výmysly ani fatamorgány; vedia že medziodvetvové vzájomné prepojenia majú ohraničené medze pružnosti (*v ktorých skutočne fungujú monetaristické metódy*); vedia že *za tieto medze sa monetarizmus púšťať nesmie, lebo inak zničí pomerne jemnú štatistiku výmeny tovarov a platieb, čo je ekvivalentné zničeniu*

63

National Security Council – Rada Národnej Bezpečnosti. Vzhľadom na to, že na Západe je „národ“ i „štát“ synonymom, názov možno chápať aj ako Rada **Štátnej** Bezpečnosti. Preto import tohto termínu do mnohonárodnostného Ruska v podobe názvu jedného z jej orgánov je nemiestny.

64

Pavlov, Valentín Sergejevič (1937 — 2003), posledný Predseda Rady Ministrov ZSSR (Vysvetlivka rok 2011).

65

v ruskom origináli: “Упущен ли шанс? Финансовый ключ к рынку” (Москва, “Терра”, 1995) – pozn. prekl.

makroekonomického systému vcelku (samo o sebe predstavujúceho mnohoozvetvový systém výroby a spotreby).

Pritom, ako už bolo ukázané prv, netreba čakať, že v roku 1998 sa kríza sama od seba (alebo úsilím „mladých reformátorov“) vstrebe. Bude sa držať dovedy, kým obyvatelia Ruska znenávidia nielen osoby (stvárajúce západnú demokraciu), ale aj celý tento typ spoločenského systému a západno-kapitalistickú ekonomiku. Po rozpade ZSSR a „páde“ Ruska, v ďalšej etape uskutočňovania globálneho scenára svetovej marxistickej revolúcie, na to, aby boli odstránené aj problémy s názvom «všeobecná kríza kapitalizmu», zákulisní šéfovia trockizmu budú ešte musieť rovnako nechať „padnúť“ aj Západ a neutralizovať Východ.

Potrebný potenciál k tomu je už vytvorený. Kolosálny dolárový dlh USA, tisícnásobne (v porovnaní s rokom 1930) nafúknutá burzová bublina „cenných“ papierov – to je nálož pod globálnym finančným systémom riadenia globálneho hospodárstva. USA to sú „MMM“⁶⁶ globálneho rozsahu, ktorých valuta je istená produkciou a službami výlučne „vyspelých krajín“ na úkor expanzie vlastných pyramídových finančných štruktúr do „nevyspelých“ a zotročených krajín. Ak sa expanzia zastaví, pyramída krachne, rozsype sa a jej „cenné“ papiere stratia hodnotu.

V novinách „Pravda“ z 30. júla 1996 je opublikovaný článok „Americké dlhy – bomba pre svetovú ekonomiku“. V nej sa oznamuje, že oficiálny federálny dlh USA sa oceňuje na 4,6 biliónov dolárov. Podľa výpočtov Národnej rady daňových poplatníkov USA, ak sa zarátajú aj nekryté dlhopisy, tak celkový dlh je rovných 17 biliónov dolárov. To znamená, že na každého pracujúceho Američana vychádza dlh v sume 145 tis. dolárov. Každopádne, komu patrí suma tých 17 biliónov, o tom sa nehovorí, hoci je jasné, že suma patrí globálnej úžernickej „elite“ a burzovej „elite“, stojacej aj nad USA. Očividne túto „elitu“ mali na mysli aj v doklade OSN v „Programu rozvoja“, opublikovanom 15. júna 1996 agentúrou „Reuters“, v ktorom sa píše že celkovo 358 rodín - klanov miliardárov - má príjem, ktorý v dolárovom vyčíslení prevyšuje súčet príjmov 45 % populácie Zeme.

V tom istom čísle „Pravdy“ sa píše, že finančná situácia Kanady nie je o nič lepšia: na každého Kanadčana, vrátane detí a starcov pripadá takmer 30 tisíc dolárov dlhu. «Ako sa vyjadril známy západný finančník James Goldsmith, v Európe sa „nahromadilo kritické množstvo na výbuch aj **sociálneho prevratu**, aj politickej nestability v **globálnych rozmeroch**“. Podľa jeho názoru aj „bolševická revolúcia roku 1917 sa bude javiť menej výraznou, než tento prevrat“».

Tento citovaný odstavec si vyžaduje komentár: jedna z firiem, zúčastňujúcich sa vo fixácii zlata (*stanovovaní trhovej ceny na zlatých burzách*) nosí ceduľku „Goldsmith“. Je možné, že autor uvedeného citátu má k nej priamy vzťah, nakoľko klanov „finančnej aristokracie“ nie je príliš veľa a sú najlepšie informované v otázkach globálneho riadenia. V dôsledku rozsahu svojej činnosti on rozpráva so znalosťou sociálnej i finančnej situácie na úrovni globálneho významu. Okrem toho, J.Goldsmith je komplicom G.Sorosa v niektorých globálnych špekuláciách. Druhá vec je to, či vyjadruje iba svoje znepokojenie pred nešťastím blížiacou sa sociálnej katastrofy (*a sám je pritom vo sfére svojej činnosti len biorobotom, podvedome naprogramovaným na vytvorenie tohoto potenciálu celou západnou kultúrou a svojim sociálnym pôvodom*), alebo či sa sám cielene zúčastňoval v jeho vytvorení, s cieľom globálnych sociálnych otrasov (a teraz skrz média a *na pozadí všeobecných táranín pre dav*, si ako zasvätenec iba vymieňa názor o stupni zrelosti tohoto potenciálu s druhými zasvätencami).

66

Firma ktorá v 90-tych rokoch fungovala v Rusku, na princípoch „Pyramídovej Hry“. Nebankovka ktorá podviedla nespočetné množstvo naivných ľudí. – pozn. prekl.

Skúšobné testy *bomby pre svetovú ekonomiku* boli vykonané na jeseň 1997 na aziatoch. A tak aktuálny globálny finančný výbuch možno vykonať v určený čas „Č“ (*Ako to spraviť, je možné uvidieť na základe teórie podobnosti makroekonomických systémov, rozvinutej v antimarxistickej bolševickej koncepcii spoločenskej bezpečnosti, ktorá vyzvala takú nespokojnosť trockistickej „Pravdy Pjat“, hlavne z tu opísaných dôvodov*).

Po výbuchu bomby amerických dlhov Západ a Východ „padnú“ do veľkej depresie, popri ktorej sa depresia z roku 1929 a povojnové škody budú všetkým javiť ešte ako ozajstná prosperita. A práve tomuto globálnemu scenáru nasvedčujú prvé príznaky začiatku kampane diskreditácie USA, v úlohe čestného a morálne bezúhonného politického lídra ľudstva. 19. februára 1998 televízia prakticky vo všetkých krajinách sveta ukázala trapas, ktorý sa stal štátnej tajomníčke USA Madeleine Albright pri jej návšteve jednej z univerzít. Istý jeden mladý človek vstal a povedal že jej položí otázku, na ktorú nebude vedieť odpovedať. Pointa jeho otázky spočívala v tom, že nielen Irak naruša rezolúciu OSN, ale taktiež Turecko a Izrael, ničmenej sa USA oborili iba na Irak. Odpoveď M.Albright neukázali.

Z tohto možno pochopiť, že *nedodržiavanie Irakom rezolúcie OSN* je len zámienkou, ktorá zakrýva skutočné príčiny a ciele USA. Neprimeraná vojenská aktivita USA voči Iraku (*podrývajúca za podmienok opísaných študentom autoritu samotných USA*) taktiež zapadá do trockistického scenára úmyselného vytvorenia globálnej krízy. „*Nezávislé noviny*“ (Nezavisimaja gazeta) zo 17. februára 1998 s podtitulkom „*carte-blanche*“ opublikovala článok A.Konovalova „*Scenár globálneho konfliktu je celkom reálny. Stratila Amerika pud sebazáchovy?*“, v ktorom sa analyzujú možnosti rozšírenia vojenských akcií na iné regióny spolu so sociálno-ekonomickými následkami týchto vojen. V tejto analýze sa zrodila téma posadnutosti:

«V súvislosti so sexuálnym škandalom okolo prezidenta Clintona časopis „*Newsweek*“ nedávno napísal: „Clinton je očividne niečím posadnutý. Ak sú ľudia posadnutí, oni nepremýšľajú nad následkami.“ Nevieťm pokiaľ ide o samotného Clintona, no čoraz častejšie vidíme potvrdenie posadnutosti samotnej Ameriky a absenciu potrebného sebaovládania. Predtým to boli **okolnosti**, ktoré ich nútili sa kontrolovať. Azda by sa rozhodli USA pre silové akcie v Zálive, kým existoval ZSSR so svojim jadrovým potenciálom a ideologickou konfrontáciou? Dokonca v roku 1991, keď ideologická konfrontácia v podstate už neexistovala, USA pre svoju operáciu „*púštna búrka*“ zhromažďovali celosvetovú koalíciu. A teraz vyhlasujú, že už sú pripravení konať na vlastnú päsť».

Hoci aj A.Konovalov neanalyzuje, čím konkrétne sú USA a ich šéfovia posadnutí (a toto je to najpodstatnejšie pri posadnutostiach), no musí to byť zjavné z celkového obsahu aktuálnej práce: USA sú posadnuté ilúziou možnosti vybudovania globálnej „*Novej Atlantídy*“ podľa amerického vzoru. Posadnuté touto myšlienkou, sa snažia natlačiť pomocou vojenskej sily tam, kde sa národom nepodarilo vštepiť „*americký sen*“ ako *životný ideál* a kde nie sú vytvorené vhodné podmienky pre neobmedzenú vládu nad ľuďmi na osnove *úžerníctva* (Islam odsudzuje úžeru ako jeden z najťažších hriechov)⁶⁷.

Okolnosť, že USA sú nakazené trockistickým „*socializmom*“ (*ktorý nepredpokladá silovú dominanciu akejkoľvek veľmoci, a s tým spojených hrozieb pre blahobyť pánov tohto systému*), tamojší demokrati a republikáni buď nevidia, alebo to jednoducho ignorujú, považujú svojich marxistov za nevýznamný spoločenský faktor. A hľa! Keďže „*všeobecnú*

67

Agresia USA a NATO proti Juhoslávii (ktorá sa začala v marci 1999 pod zámienkou odvrátenia „*humanitárnej katastrofy*“ v Kosove a s cieľom zvrhnutia režimu S.Miloševića, ktorý nazvali „*komunistickým režimom*“ bez akýchkoľvek reálnych príčin v jeho politike, ktoré by to potvrdzovali), - tiež zapadá do tohoto globálneho scenára. Po všetkom, čo pod vedením USA bolo a ešte bude vykonané, nikto by nemal mať pochybnosti o tom, že práve oni sú „*ríšou Zla*“, ktorej zveriť úlohu hlavného mesta sveta je neprípustné.

krízu kapitalizmu“ treba každopádne vykoreniť, no vedenie USA sa o to vôbec nesnaží, čoskoro tak bude treba *vykoreniť samotnú krízu spolu s americkým kapitalizmom...*

Treba poznamenať, že analytika nacionalistov v tomto ohľade je viac jasnozrivá, než analytika „nezavislých“ a demokratov. V novinách „*Ruské Zhromaždenie*“ (Ruskij Sabor) № 27, r. 1997 je opublikovaný článok predstaviteľa analytického oddelenia Ruského Národného Zhromaždenia⁶⁸ V.P.Anochina „*V svetovom merítku – osud Ruska*“. V ňom sa priamo hovorí o politikoch Ruska po roku 1991:

«... za ich chrbtami stáli tí, ktorí potrebovali získať čas nie pre kapitalizovanie Ruska, ale pre socializáciu Európy. A to za každú cenu, aj za cenu ekonomickej intervencie do Ruska.

Nešlo o straníckych tárajov, vrytých do pamäte národa svojou hlúposťou a privilegiami, ani štátnych disidentov, ktorí platili stranícke známky a písali na dve adresy – na Západ a na Lubjanku⁶⁹. Títo ľudia – oni sú mozgom Internacionály, druhou kolónou strany, stojaci na stráži jej finančných záujmov. Sú to tí, ktorých je teraz módné nazývať „*dobrymi hospodármi*“ (*krepkij chazjajstvennik*)*. Ich cieľom nie je vládnuť v rozkradnutej krajine. Nechali nech sa o moc bijú „novopolitici“, riaditelia veľkoskladov zeleniny, blízki kolegovia. Ich cieľom je vyviesť bohatstvo, ktoré ešte ostalo v Rusku, rozmiestniť ho v Európe a Amerike, pripojiť ho k tomu čo už leží desaťročia a razom dokončiť to, čo si želel veľký Lenin – založiť Spojené štáty Európy bez národov a hraníc. No pod jeho rozhodným vedením v Rusku sa to nepodarilo. Nič sa nedeje. Experiment pokračuje...»

Chyba v tejto analytike je iba v tom, že v skutočnosti sa nepredpokladá založenie Spojených štátov Európy, ale Celosvetového Zväzu „Sovietskych“ „Socialistických“ Republik. A v rámci tohto Experimentu (či skôr globálneho scenára) v podmienkach umelo

68

Ako vidno z citovaného čísla týchto novín, v Ruskom Národnom Zhromaždení panuje taký istý „pluralizmus názorov“ ako aj u demokratizátorov. Keďže v tomto sa prejavuje konceptuálna neurčitost politiky Zhromaždenia, práve preto nie je akcieschopným, až pokým sa nevyhraní konceptuálne. Aby sme to podložili príkladom, uvedieme fakt.

V citovanom čísle novín je opublikovaný článok dr. V.Kašinova „Upíri všetkých čias a národov“, v ktorom autor priamo ukazuje na židovské organizované úžerníctvo, ako na dominantu Západu. Priamo poukazuje na to, že marxizmus je lžináuka, ktorej cieľom je ochrániť neobmedzenú vládu židovstva nad národmi v akože „socialistickej forme“ a zároveň rozbiť svojich konkurentov – národné vládnuce triedy. Pritom kritizuje aj Pravoslávnu cirkev:

«*Nech sa na mňa nehnevajú veriaci, no práve kresťanské náboženstvo bolo tým pakľúčom, ktorý židia použili na prielom „hranice osídlenia“ (vyhradené územie pre židov v cárskom Rusku – „čerta osjodlosti“)*. Ide o to, že v cárskej dobe v dotazníkoch chýbal takzvaný „piaty bod“ – národnost, zato tam bol druhý bod – vierovyznanie. Cirkevní duchovní krstili kohokoľvek („Boh rozdiely nerobí“) <...> Pritom ani sami židia, ani pravoslávna literatúra nesústreďuje pozornosť na tú skutočnosť, že judaizmus židovi dovoľuje klamlivo prejsť na inú ideológiu, pričom v duši zostáva aj naďalej židom.»*

Na rovnakej strane je článok „K 70-temu výročiu narodenia veľkého syna Vlasti. Byť Rusom! Metropolita Ján“ kde sú uvedené citáty z knihy metropolitu Jána „Bitka za Rusko“:

«*Pojem „ruský“ a „pravoslávny“ sa spojili v jedno. Tak tomu bolo, kým Rusko násilne nerozdelili – zámerne, zlomyseľne, obozretne. Vedeli, že na to, aby zničili Rusko, treba začať zneuctením duše...»*

Metropolita Ján zomrel, okolnosťami svojej smrti tak potvrdil nevhodnosť pred Bohom biblickej doktríny vykúpenia sveta na osnove úžernického rasového monopolu. No ani on, ani druhí hierarchovia nedali odpoveď na otázku, prečo uctievať antiruskú doktrínu úžernického otrokárstva (Starý zákon - Deuteronomium), a prečo túto ohavnosť nanucujú národom Ruska a dávajú rovnosť medzi «byť biblicko-„pravoslávny“» a «byť Rusom».

A preto citáciu z písma metropolitu je vhodné spojiť aj s krstením Rusi: čiže krstili zámerne, zlomyseľne, krstili do lživého učenia, poškvŕňujúc dušu, aby zničili Veľkú Rus, Prvotnú...

A kým sa Ruské Národné Zhromaždenie nevyhraní konceptuálne (podľa Biblie, alebo mimo túto ohavnosť), Rusko z neho úžitok mať nebude.

69

Sídlo KGB v Moskve. – pozn. prekl.

vytvorenej a úmyselne podporovanej zdĺhavej globálnej krízy, marxisticko-trockistická inteligencia, vychovaná na univerzitách (pre ktorú je typická povrchnosť, netrpezlivosť, a uprednostňovanie formy pred vnútorným obsahom), v okamihu realizácie strašnej ekonomickej krízy náhle začne kričať po celom svete v jazykoch všetkých národov:

“Kapitalizmus, buržoázna parlamentná demokracia, a tiež sem-tam zastaralý feudalizmus – to sú sračky. Práve ony všetkých priviedli k tejto nešťastnej globálnej kríze. Veľkí zakladatelia vedeckého socializmu a komunizmu minulých čias – Marx, Engels, Lenin, Trockij – o tomto hovorili ešte pred sto rokmi, a ak by nedošlo k skomoleniu marxizmu „ohavným stalinizmom“⁷⁰, tak svetlá socialistická budúcnosť by nastúpila na celej Zemi ešte v 1930-tych rokoch, a my by sme už dávno žili slobodne a šťastne. Tak poďme, postarajme sa o slobodu a šťastie našich detí a vnukov“⁷¹

Približne toto ona rozpráva už teraz, no jej slová ostávajú zatiaľ nevyžiadanými reálnou politikou štátov a životom spoločnosti. Okrem povrchno jasnozrivých marxistov Japonska a Kanady, je za socializmus aj švédka veda. Pozrieme sa na publikáciu v „*Ekonomických novinách*“ № 48, r.1997 „*Svetová kríza presvedčila: Burzu cenných papierov bude treba obetovať*“. Jej autor, člen a korešpondent Ruskej Akadémie Vied (RAN) V.L.Perlamutrov uvádza prognózu švédskeho profesora Bu Gustavsona na seminári o ekonomike v Upsalskej univerzite, ktorý sa uskutočnil ešte v septembri 1991:

«...Ano, socialistickému hnutiu sa podarilo odohnať od seba mnohé skupiny obyvateľov. To je fakt, s tým nič nenarobíš. No ak sa ma opýtate, aké sú perspektívy socializmu na nie príliš vzdialenú budúcnosť, tak vám poviem: som presvedčený, že behom 7 až 10 rokov vo svete vypukne (celé tie roky sa hromadia predpoklady) taká globálna kríza vzájomnej zadlženosti krajín, korporácií, bánk, sociálnych skupín, národov, kontinentov, akú ešte nikto nevidel. Ved' dnes všetci žijú na úver, dlh, a príde čas platiť... A potom celá táto neokonzervatívna konjunktúra, škrtiaci sociálne programy, privatizujúca všetko i všetkých, sa rozplynie ako dym. Aj ľuďom, obyčajným ľuďom začne byť jasné, že socialistická cesta (nehovorím o konkrétnych modeloch) je pre nich jedinou možnou cestou⁷². Prosím vás, pamätajte si tieto slová».

Ďalej už V.L.Perlamutorov píše o súčasnosti:

«Minulý október Bu Gustavson navštívil Moskvu. Rozprávali sme sa o tom, že teraz vo Francúzsku, Anglicku, Taliansku, Švédsku prišli k moci socialisti. Zrazu sme si spomenuli na tento seminár. Ano, svetová ekonomika sa hýbe presne týmto smerom. Jej slabým miestom je peňažný systém a hlavne burzový systém⁷³. V skutočnosti pracujú podniky, vytvárajú produkciu, realizujú ju,

70

Slová „architekta“ perestrojky A.N.Jakovleva.

71

Títo zároveň takých „komunistov“ ako je A.N.Jakovlev môžu označiť hnusnými stalinistami (ktorí sa pod maskou marxizmu usilovali o obnovenie kapitalizmu), a poslať ich cestou „idealistov“, „romantikov“, na ktorej našli smrť mnohí abstraktní humanisti minulosti.

72

No mnohí aj nepochopia. A mnohí budú hájiť svoje právo žiť v minulej pochabosti (akože právo súkromného vlastníctva na prostriedky výroby kolektívneho používania; na výrobky ktoré vyprodukuje a na obslužný personál)

73

Podstata tejto slabiny spočíva v tom, že v celom systéme vzájomných vzťahov reálnej výroby, finančného systému, úveru s úrokom – sa akcie zmenili na formu prijímania dlžobných úpisov ich majiteľmi (a nie emitentmi akcií) – a to vedome nesplateľného dlhu, splodeného úrokom z pôžičky a emisiou prostriedkov platby. Vedomá nesplateľnosť dlhu je podmienená tým, že tempá rastu energopotenciálu reálneho sektoru ekonomiky zaostávajú za tempom rastu sumy peňažných a náhradných nominálov, nachádzajúcich sa v obehu v spoločnosti a nekrytých reálnou produkciou.

Prirodzene, skutočný majiteľ tohto systému si sám vyberá moment, kedy mu je výhodné predložiť

získavajú príjmy. A tu zrazu nejaký George Soros machináciou na burze znižuje hodnotu akcií podniku (korporácie, firmy) a iba kvôli tomuto sa podnik ocitne na hrane krachu alebo dokonca za touto hranicou⁷⁴.

A keďže ekonomika je najzložitejšia sieť vzájomných platobných vzťahov, tak namiesto bežných kalkulácií za tovary a služby nastupujú a narastajú nedoplatky, ktoré následne znižujú hodnotu akcií (teda vlastne hodnotu výrobných zdrojov vzájomne prepojených podnikov).

Nastupuje to, čo tu už bolo v roku 1929. Hoci vtedy svetová ekonomika nebola tak tesne prepojená. Teraz ale je. A nielen to, teraz najväčším dlžníkom sveta je ekonomika USA. Pokým tu nie je veľká a zdĺhavá kríza, tak ekonomika USA v mnohom žije na úkor vykorisťovania ekonomík iných krajín – tlačia zelené papieriky s názvom „dolar“ a výmenou za ne dostávajú suroviny, materiály a pod.»

Keď globálna ekonomika „spadne“ do globálnej depresie, tak dav, ktorý sa tohto marazmu presýti, podporí názory tej časti inteligencie, ktorá bude ešte horlivejšie ako dnes kričať o nevyhnutnosti prechodu k socializmu v globálnych rozmeroch. Po určitom úsilí o zachvátenie štátnej moci, neutralizácii a odstránení odporcov (**demoralizovaných a hysterických z dôvodu ich konceptuálneho bezvládia**), bude sformovaná „svetlá socialistická budúcnosť“ v globálnych rozmeroch. Taká, aká bola v ZSSR za čias Chruščova a Brežneva.

Pritom v *lojálnych krajinách* sa kádrová politika (*pri nábore a rozmiestňovaní manažérov a špecialistov*) bude realizovať podľa pracovných kvalít, tak ako to bolo v ZSSR pri Stalinovi; a v *nelojálnych krajinách* bude výber kádrov negatívny, tak ako to bolo v Rusku za čias Nikolaja II, vo Weimarskej republike, v ZSSR za čias odmäku a stagnácie – aby sa zabezpečil ich neúspech pri pokuse o následné zasvätenie do svetového systému „**socializmu**“ na **osnove marxizmu**.

A v tomto „socializme“ (*už nie v jednej separátnej krajine, ale*) na celom svete platí že:

všetky alebo časť dlhov k výplate, a realizovať tým určité ciele, ležiace mimo oblastí financií. Ostatní pri tomto figurujú v lepšom prípade ako diváci, no oveľa častejšie ako barani, u ktorých dozrel čas k tomu, aby ich ostrihali alebo opiekli na šašík.

74

Zníženie ceny akcií sa realizuje vo vnútornom obehú trhu „cenných“ papierov („prietrži“ ekonomiky) kaskádovitým predajom nahromadených rezerv určitých akcií. Ak sa na sekundárnom trhu „cenných“ papierov objavia akcie v množstve, ktoré výrazne presahuje trvalú ponuku za stabilné ceny – spôsobuje to, buď zastavenie odpredaja takýchto akcií inými majiteľmi, čo vedie k automatickej stabilizácii ich cien trhovým mechanizmom; alebo cena akcií padá. Ak cena na akcie padá rýchlo a výrazne, tak mnohí držiteľia sa ich snažia rýchlo zbaviť, skôr než cena padne nižšie. Presne kvôli tomuto cena padá ešte rýchlejšie a prudšie. Firma-emitent do tejto chvíle môže pokojne pracovať. No ak cena padá aj naďalej, tak množstvo držiteľov akcií sa už neobracia na burzu, ale na cetrálu firmy-emitenta. V tomto prípade riaditeľstvo firmy sa ocitá pred hrozbou vyhlásenia firemného bankrotu, nakoľko vykúpiť takmer všetky akcie za ich nominálnu hodnotu (*podiel bilančnej hodnoty podniku pripadajúci na nominál akcie*) alebo hodnotu blízku k nej, si ani jeden podnik nemôže dovoliť bez zníženia objemov svojej činnosti v jej finančnom a reálnom vyjadrení.

Aby sa tomuto zabránilo, pri zdĺhavom a výraznom páde cien vlastných akcií na burzách „cenných“ papierov, podniky v takýchto prípadoch sami zvyčajne skupujú akcie ktoré predtým vypustili. Toto nevyhnutne vedie k finančným stratám a zníženiu objemov činnosti firmy, čo môže spôsobiť ďalší pád cien vlastných akcií. Hoci to ešte nie je bankrot, nie je to ani priaznivé pre reálny sektor ekonomiky, keďže všetky podniky patria určitým odvetviám, a odvetvia sú medzi sebou prepojené systémom výmeny tovarov a vzájomných platieb i nedoplatkov.

To znamená že problémy jedného podniku reálneho sektoru, spôsobené procesmi v „prietrži“, sa vždy dotýkajú mnohých podnikov, s ktorými sú primárne zviazané v reťazci výmeny tovarov. No „prietrži“ nikdy nezasahuje len nejaký-ten jeden podnik: ona „saje štavu“ zo všetkých, ktorých akcie sa oceňujú na burze, dokonca aj tých, ktoré akcie na burze vôbec nemajú. Preto „prietrži“ (tam kde na sekundárnom trhu „cenných“ papierov kolujú akcie veľkého množstva podnikov a ďalších objektov špekulácií) – to je zbraň hromadného ničenia reálnej ekonomiky...

Čisto formálne podľa práva – sú si všetci rovní. Avšak, niektoré rodiny sú si o trochu rovnejšie ako tie ostatné. Všetky deti sa učia v rovnakých školách podľa rovnakých osnov, no akosi samo od seba sa deje to, že medzi významenými je židov viac než ich podiel v zostave obyvateľstva, medzi študentmi je ich podiel ešte väčší, medzi kandidátmi vied je to takmer polovica, a medzi doktormi a akademikmi viac než polovica. Podobne to vyzerá aj v umení. Politici, nech by ich pôvod bol akýkoľvek, potichu sa vyberajú z množstva uchádzačov, uznaných hodnými, a vládnu na základe vedeckých odporúčaní, vypracovávaných sionizovanou vedou.

Keďže v lojálnych krajinách výber politikov a ďalších manažérov pánmi prastarého „trockizmu“ sa zabezpečuje na opačných princípoch než tie čo priviedli ZSSR ku krachu, — tak ich ekonomika prekvitá, chudobných niet, nadmieru bohatých niet, ekologická kríza sa zmierňuje, „prežitky kapitalizmu“ a rôznych druhov nacionalizmu sa ničia v globálnom rozsahu, občas spoločne aj s ich nositeľmi (ak v davo-„elitárnej“ spoločnosti je 60% ľudí so všetkým spokojných, 35% „nevie povedať“, čo im prekáža, 4% je nespokojných s konkrétnymi nedostatkami, tak s 1% otvorene nespokojných so spoločenským systémom je v takejto spoločnosti možné systematicky robiť, čo sa len zapáči, kľudne nazývajú plánované represie starostlivosťou o blaho 99%).

Všetko je sprevádzané jedným a tým istým marxizmom a vykladaním života na jeho základe, proti ktorému väčšina neprotestuje. Marxizmus stojí mimo kritiku, ani nie tak kvôli priamemu zákazu a hrozbe represii, *ale skôr preto že kým sa zabezpečuje riešenie minulých problémov a udržiava sa spokojnosť spotrebiteľov, obnova a rast výroby, tak väčšina nemá dôvod pochybovať o marxizme-trockizme.* Väčšina teda uvažuje približne takto: No dobre, okrem základov v marxizme ničomu nerozumiem, ale profesori — internacionalisti Mitin a Judin, Minc, Varga, Gefter, náš Afanasjev, japonský Kuroda Kan'ichi a ďalší to chápu; nech teda oni chápu a zaoberajú sa svojou prácou. Ja sa zasa zaoberám svojou prácou: čestne pracujem, dostávam plat, ja aj moja rodina má dostatok; ľudia rôznych národností pracujú a žijú spolu, pomáhajú si navzájom, a všetci z roka na rok žijú lepšie; „dnešný Trockij“⁷⁵ ohlásil politiku plánovaného znižovania cien v globálnych rozmeroch a Sovietska vláda Celosvetového Zväzu Sovietskych Socialistických republík ju úspešne realizuje; a tí, čo hovoria, že marxizmus-trockizmus je zlý, že „dnešný Trockij“ a jeho spolubojovníci sú despotovia, pokrytci a bábky mafie, anonymne vládnucej v zákulisí, to sú nepriatelia nášho celosvetového šťastia; chcú nás pripraviť o všetko, čo sme dosiahli na základe učenia Marxa a Engelsa a tvorivého rozmachu dedičstva ich veľkými vernými žiakmi: Leninom, Trockým, Kan'ichi Kurodom, „dnešným Trockým“...

Niektorí jednotlivci chápu, **čo sa reálne** za tým skrýva, no okolie ich (*dokonca aj bez represii*) stavia pred otázku: *«A čo by si chcel: práca je, výplata je, si najedený, obutý, ošatený, cez sviatok môžeš „kultúrne piť“, máš kde bývať, žena a deti sú zabezpečené, cez dovolenku môžeš pochodiť celý svet. Čo by si ešte chcel?»* V podmienkach takejto prízemnej samolúbosti skutočná pravda týchto pár jednotlivcov ostane nežiadúcou...

V duchu tohto scenára leží aj článok akademika, generálmajora na dôchodku A.Sokolova „Popol ilúzií“, opublikovaný v novinách „Nový Petrohrad“ № 6 z 12. februára 1998. Článok začína slovami:

«Výsledky volieb do miestnej samosprávy z 8. februára urobili jasno v tiahnucom sa spore o cestách rozvoja Ruska. 88 % **obyvateľov**⁷⁶ toho najzápadniarskejšieho mesta v Rusku **sa vyjadrilo proti** právu sami si voliť vládu. Stalo sa to završením padajúcej tendencie počtu voličov ochotných

75

Analógia k epoche, keď trockisti začali zveličovať kult osobnosti Stalina: «Stalin — to je dnešný Lenin».

76

Všetky zvýraznenia hrubým písmom v článku patria A. Sokolovovi.

zúčastniť sa vo voľbách v priebehu posledných 5 rokov. Možnosť voliť si vládu sa tak v Petrohrade ukázala reálne potrebná len pre 12 % jeho obyvateľov. Demokracia sa v Rusku neuchytila. Potichu, s ľahostajnosťou, sa tak **Rusi vzdali demokracie**. Pokojne čakajú na ľubovoľnú vládu a sú pripravení podriaďiť sa hocikomu».

Táto interpretácia je správna, len ak v tichosti a bez domýšľania by bolo jasné, že alternatíva pre koncepciu spoločenského systému realizovaného na Západe neexistuje. No ak by sa vedelo, že alternatíva existuje, potom by výsledky volieb znamenali, že iba 12 % voličov vedome a nezmyselne podporuje jeden zo spôsobov realizácie biblickej doktríny rasového otrokárstva, nazvaný «západná demokracia»; z celkového počtu tých, čo neprišli na voľby, teda 88 % voličov — jej určitá časť je skutočne konceptuálne ľahostajná a ako dobytok pripravená prijať hociktorú vládu, ďalšia časť by rada podporila iný spôsob realizácie tej istej biblickej koncepcie, a určitá časť vedome i podvedome podporuje alternatívne koncepcie, a z toho dôvodu nemá čas na vyjadrenie voličskej aktivity v koncepcii spoločenského života, ktorá je pre nich neprijateľná. Ale keďže západná demokracia sa v Rusku ukázala ako neschopná života, tak A.Sokolov prechádza k odôvodneniu alternatívy: «Akým len **nezmyselným** zločinom bolo zničenie socializmu v Rusku – systému, ktorý umožňoval zaistiť liberalizmus, materiálny blahobyt a slobodný rozvoj osobnosti. Socializmus bol jediným možným spôsobom zabezpečiť dostatočnú úroveň slobôd, sociálneho zabezpečenia a ekonomickej aktivity bez **demokracie**. To je jeho hlavná odlišnosť od ľubovoľnej diktatúry, ktorá podobné veci nedokáže. V krajine, kde **demokracia nie je geneticky prijímaná národom**, je brežnevský socializmus – ideálnym spoločenským systémom. Iste, z európskeho uhľadu sa socializmus zdá byť príliš exotickým spoločenským zriadením – rovnako, ako každé stabilné neurópske zriadenie».

Pochopenie, že «brežnevský socializmus» bol iba jedným z prechodných stupňov od neprijateľného (pre zákulisných šéfov Západu) stalinského socializmu k prijateľnému „socializmu“, očividne akademikovi chýba. No ideál spoločenského zriadenia je označený slovom «socializmus», známym pre väčšinu obyvateľov Ruska z minulej skúsenosti.

A názor západného davu ohľadom ciest ďalšieho rozvoja Ruska sa navrhuje ignorovať, pritom sa sťažuje na ruskú „elitu“:

«300 ročný zvyk ruskej elity na všetko pozeráť cez prizmu západných predstáv ju dovedol k tomuto zločinu. Zničila tak organicky vytvorený (vo výsledku dlhého a úspešného hľadania) pre Rusko najvhodnejší spôsob spolunažívania, rozvrátila aj krajinu aj náš život. A obnoviť rozvrátené sa podľa západného receptu nedarí».

Ďalej sa prehodnocujú alternatívy k zdĺhavému rozpadu sociálnych väzieb: fašizmus, vo forme pustej podriadenosti štátu organizovanému zločinu, a stalinizmus. Prednosť sa dáva stalinizmu, avšak, ako prechodnému režimu, s cieľom následného vytvorenia obnoveného «brežnevského socializmu»:

«Cesty NASPĀT (zvýraznené nami v citáte: takže iba vpred) k brežnevskému socializmu niet. <...> V týchto podmienkach iba nový Stalin dokáže tými najtvrdšími **veliteľskými metódami** postaviť ekonomiku na nohy, prinútiť ľudí fungovať, premýšľať nad vecami. Stalinizmus je pre dnešok tou najlepšou možnou budúcnosťou pre Rusko. Všetky ostatné možné druhy diktatúry sú horšími: úroveň zverstiev nebude o nič menšia, akurát ekonomika namiesto rastu bude degradovať.

Nový Stalin sa bude hodiť, aby sme zvýšili latku vzdelanosti mládeže na potrebnú úroveň. Dať jej také vzdelanie, aby bola schopná aj niečo vyrobiť, a nie iba kraďnúť a zabíjať. Bude treba nový Berija, aby bolo ako-tak policajné zverstvo⁷⁷ pod kontrolou, zmeniť ho z deštruktívnej na tvorivú silu. Je prehnané

vrať, že odvrátiť toto **zverstvo (splodené degradáciou a Jelcinizmom)** už nikto nedokáže.

Až potom, keď sa v podmienkach obrovského vypätia síl podarí vychovať novú gramotnú generáciu, **príde čas na liberalizmus**. Až potom začne vznikať pomerne slobodná, stabilná a materiálne zabezpečená spoločnosť. Bude tiež trochu podobná západným modelom, ako bol trochu podobný brežnevský socializmus. Ale táto spoločnosť, podobne ako socializmus, bude aj tak najlepším spôsobom života **pre Rusko**. Tí, čo zdedia túto novú stabilnú spoločnosť, vezmú do úvahy trpkú skúsenosť našej generácie a nebudú ho ničiť pre západné ilúzie. Dúfam, že Rusko proti nim dostalo dosť silnú vakcínu».

K tomuto zostáva už len dodať: «Nech žije permanentná svetová „socialistická“ revolúcia!», nakoľko netreba zabúdať a zamlčovať, že je nevyhnutné na Západe vykoreniť to, čo sa v marxizme nazýva «všeobecnou krízou kapitalizmu», a ktorá reálne existuje.

Súčasná, a tým skôr budúca technologická báza výroby, ako sa dnes *neopodstatnene* domnieva väčšina, umožňuje podporovať zhovädilú samolúbosť v trockisticko-brežnevskom socializme svetového rozsahu neobmedzene dlho. Každopádne takýto názor v tichosti predpokladá, že veda ešte **nevedno ako**, no každopádne nejako vyrieši problematiku ekologickej krízy a predtým nepoznaných chorôb. Aj tak iba všetci koexistujú na stave dobre chovaného rozumného „pracovného dobytká“, nemajúceho nad sebou moc, no aj tak si samolúbo o sebe myslíaceho, že je slobodným ľudom. Pritom v tom istom okamihu nad nimi neobmedzene vládne korporácia klanov ich pánov, ukrývajúca sa pred dobytčími pohľadmi za „železnú oponu“ marxizmu-trockizmu a možno ešte nejakých pridaných (*pre zvýšenie efektívnosti*) atribútov, aké sa zatiaľ v historickej minulosti výrazne neprejavili (o čom bude povedané neskôr). Moc pánov — konceptuálne zafinovaná — existuje na troch pilieroch, známych už oddávna:

- Zákon.
- Kult.
- Imitácia dobročinnosti.

V prípade ak sa niekde tvorí nelojálne pracujúce stádo, prestáva sa mu poskytovať manažérska zákulisná „pastierska starostlivosť“ a ono zostane osamote s problémami:

13* Ako riadiť svoju ekonomiku a spoločnosť, keďže narazí na nefunkčnosť ako marxizmu, tak aj sociálno-ekonomických teórií kapitalistickej periódy⁷⁸.

14* Ako žiť ľudsky, a nebyť nevoľníkom technosféry a ekonomiky, ktoré nevie riadiť, no bez ktorých sa v živote nevie zaobísť.⁷⁹

A netreba si nahovárať klamstvá: popri všetkom možnom blahobyte, marxisticko-trockistický „socializmus“ – to je hovädský, a nie ľudský život. **Ľudský Život**, na rozdiel od

Je to tiché priznanie panovania živočíšneho stroja psychiky v spoločnosti dnešného Ruska: pri ľudskom stroji psychiky by perestrojka a demokracia západného typu boli zlikvidované ešte v štádiu zámeru.

78

V. Leontjev – laureát Nobelovej ceny za ekonómiu – hovoriac o pomoci ostatným krajinám, sám okomentoval možnosti ekonomickej vedy kapitalizmu: «Môžeme im dať mnoho múdrych rád, ale málo METÓD, ktoré je možné ľahko učiť a naučiť. Každopádne, oni potrebujú to druhé.» (“Ekonomické eseje”, “Politizdat”, r. 1990, str. 229).

79

Takáto možnosť predpokladá východisko skrze katastrofu spoločnosti so zachovaním biologickej civilizácie v nej, slobodnej od nutnosti technickej aktivity na podporu svojho života. Toto neznamená pád do doby kamennej (nakoľko v dobe kamennej sa divokosť chránila pred Prírodou kamennými nástrojmi), ale ide o iný typ vzťahov každého človeka s biosférou, ostatnými ľuďmi, Vesmírom, Bohom, na osnove iných schopností každého človeka a ich rozvinutí v inej kultúre. V nej sa technicko-ekonomickými aktivitami nezaobierajú, no nie preto, že by to nevedeli, ale preto, že to nie je nutné, v dôsledku odhalenia a osvojenia si iných možností života.

tohto domnelého komfortu (možného ako jedna z variant budúcnosti) sa odlišuje konkrétnymi odpoveďami na otázku «A čo ešte?», ktorá bola položená vyššie. Konkrétne odpovede na túto otázku sú opísané v opublikovaných materiáloch Konceptie spoločenskej bezpečnosti Ruska v globálnom historickom procese, ktorá bola natoľko „proti srsti“ trockistickej „Pravde Pjat“.

Nepochybné, zákulisní šéfovia psychického trockizmu každému, kto sa obáva realizácie vyššie opísaného scenára celosvetovej „socialistickej revolúcie“ povedia, že tento opis je iba výplodom schizofrénie⁸⁰, výplod chorej predstavivosti, a že v skutočnosti sa zrealizuje práve ten variant „svetlej budúcnosti“, o ktorú sa sami usilujú všetci tí, čo majú pochybnosti: humanistom — humanizmus; liberálom — liberalizmus; sociálnym demokratom — socializmus s ľudskou tvárou; nacionalistom — nacizmus; rasistom — rasizmus; kapitalistom — kapitalizmus a buržoázna demokracia; monarchistom — monarchizmus; pravoslávny — pravoslávie; moslimom — džihád; mier — národom; chlieb — hladným; zem — roľníkom; továrne — robotníkom; banky — bankárom; ženy — mužom; muži — ženám; ružových — ružovým; zeleň — zeleným a pod., presne tak, ako to už raz bolo vyjadrené jednou vetou: „Každému – to svoje⁸¹“ — **umiestnenou nad bránou jedného z koncentračných táborov Tretej ríše**. Obyčajný systém, známy už oddávna: RÝCHLO SLUBUJ, rozdeluj a panuj!

Dostanúc (alebo dajúc sám sebe) takéto vysvetlenie, každý, obávajúci sa opísaného priebehu udalostí, bezmyšlienkovite a bezstarostne sa aj ukludní do okamihu, pokiaľ ho nevydesíreálne sa uskutočňujúci scenár, ako sa už s tým svojho času stretli S.Kurginjan, A.N.Jakovlev a mnohí, mnohí ďalší v priebehu posledných niekoľko storočí. Pre pohlavárov (zákulisných šéfov)* starovekého psychického trockizmu je typické všetkosidovoľovanie. Jednu z jeho strán zachytil K.Marx v tvrdení, ktoré sa tak nepáčilo A.N.Jakovlevovi: Násilie — to je «pôrodná babica histórie» (“Pochopenie”, str. 92). No K.Marx bol psychickým trockistom a pokrytcom, a aj preto nepovedal, že v dejinách násilíu takmer vždy predchádza náhla faloš.

Tak aj teraz pohlavári politického trockizmu môžu otvorene povedať, že opísaný scenár je prejavom schizofrénie, avšak oni nikdy nepriznajú (prinajmenej zatiaľ), že ide o jeden z niekoľkých reálnych scenárov ich globálneho riadenia.

A preto v čase, keď pohlavári psychického trockizmu budú **V TICHOSTI konať** tak, ako považujú za potrebné, tak jedinci, túžiaci žiť bezstarostne a bez zodpovednosti, sa môžu kludne domnievať, že opísaný scenár realizácie celosvetovej marxisticko-trockistickej „socialistickej“ revolúcie je iba plodom chorej fantázie, v základe ktorého niet žiadnych reálnych faktov a spoločensko-historických procesov. Je to ich **právo**, „uvažovať“ takto.

A tí čo uvažujú inak, nech si pamätajú:

Dejinná prax potvrdzuje, že väčšina minulých výziev typu «*ľudia, buďte ostrážiti!!! tie najhoršie zločiny sa dejú s mlčanlivým súhlasom ľahostajných*» zostávali v „ľudskej“ spoločnosti nevypočítané. A tí, čo vyzývali okolie k ostrážitosti a aktívnej spoluúčasti na ich vlastnom osude, hynuli spolu s nimi, občas ani nestihli zanechať po sebe „Reportáž so slučkou na krku“, keď sa realizoval jeden zo scenárov, ktorý sa predtým väčšine zdal nemožný.

Vo vzťahu k „socialistickému“ trockistickému globálnemu scenáru to znamená, že ten

80

Aj v tomto budú mať pravdu, no táto *ich schizofrénia* ich aj zahubí.

81

Nápis na dverách koncentračného tábora v Buchenwalde (v Nemecku 9km od mesta Weimar):

https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D0%B6%D0%B4%D0%BE%D0%BC%D1%83_%D1%81%D0%B2%D0%BE%D1%91#/media/File:Jedemdasseine.jpg

sa zrealizuje alebo bude odložený bokom na neskôr – bez ohľadu na výzvy k ostrážitosti a inú agitáciu, ale úplne z iných dôvodov.

3. Diogenes: „Hľadám človeka...“

Mnohým je známa legenda o gréckom filozofovi Diogenovi (približne 400 - 325 pred n.l.), ktorý, ako tvrdí legenda, žil v sude. Cez deň chodil s lampášom a na otázku „načo je mu lampáš cez deň?“, odpovedal krátko: „Hľadám človeka...“⁸²

Táto legenda putuje stáročiami z učebnice do učebnice, avšak aj k dnešnému dňu mnohí z tých čo o Diogenovi počuli, ho vnímajú ako „mestského blázna“ starovekej Synópy. Podobne ako začiatkom tohto storočia obyvatelia Kalugy, zaborení každý v svojej záhrade, mali za „mestského blázna“ [K.E.Ciolkovského](#). No Diogenes vyšiel so skutočne dôležitou otázkou v živote spoločenstva, pričom odpoveď na túto otázku umožňuje pochopiť aj to, prečo mnohonásobné výzvy «*Ludia!!! Buďte ostrážiti: s mlčanlivým súhlasom ľahostajných sa uskutočňujú tie najhoršie zločiny*» ostávali bez odozvy, akoby ich ani nebolo.

Jej podstata spočíva v tom, že správanie sa príslušníka biologického druhu nazývaného dnes *Človek Rozumný, sa občas bez zjavných príčin v správaní väčšiny predstaviteľov rovnakého druhu, tvorí na základe vzájomného pôsobenia:*

- Vrodených inštinktov a nepodmienených reflexov,
- Bezmyšlienkovitého automatického vykonávania návykov a vypestovaných reflexov správania v podnecujúcich situáciách – rozdrážditeloch.
- Rozumného (primeraného) vypracovania svojho správania na osnove zapamätanej informácie, ktorá sa znova objavila,
- Intuície (presahujúcej hranice inštinktov aj rozumu), ktorej odporúčania môžu byť v konečnom dôsledku rozumom pochopené.

Hoci v ľudskej psychike sú tak či onak prítomné všetky, tak u rôznych ľudí tieto komponenty reagujú medzi sebou odlišným spôsobom. V závislosti od toho, ako sú tieto komponenty v psychike jednotlivca hierarchicky zorganizované, môžeme hovoriť **o stroji psychiky** každého z nich.

Možno odhaliť nasledujúce rozdiely v organizácii – v stroji psychiky jednotlivcov:

Sú osoby, ktorých správanie je podriadené inštinktom, a rozum obsluhuje predovšetkým inštinktívne potreby a pokúša sa prispôbiť tejto službe aj intuíciu.

Sú osoby, ktorých rozum posluhuje inštinktom, no ktorí systematicky odmietajú svoje intuitívne vhľady - vnuknutia, alebo celkovo postrádajú intuíciu.

Sú osoby, ktorých rozum nie je nevoľníkom inštinktov, no opitý svojou nezávislosťou na nich, odmieta aj intuitívne vhľady, alebo osoby, ktoré nimi vôbec nedisponujú.

Sú osoby, opíjajúce sa sebou, a pokúšajú sa prispôbiť si aj intuíciu k tomu, aby slúžila ich túžbam, podmieneným jak inštinktami, tak aj sociálnymi komplexmi.

Sú osoby, ktorých rozum sa pri svojom rozvoji opiera o inštinkty, no ktoré tiež načúvajú intuícii a stroja svoje správanie na jej osnove.

No aj toto ešte nie je všetko. Jednotlivci, tvoriaci spoločnosť a jej podskupiny, zvyčajne plodia kolektívnu psychickú činnosť, a táto kolektívna psychická činnosť môže mať všeobecne celkovo dva typy:

- V prvom prípade sa k chybám vykonaným jednou osobou, pribalujú aj chyby vykonané druhými osobami. Balvan množstva chýb v ich kolektívnej činnosti rastie a utláča spoločnosť do tej doby, pokiaľ táto pod ich tlakom nezhyne, alebo kým spoločnosť nezačne plodiť kolektívnu psychickú činnosť druhého typu.

82

„Encyklopedický slovník“ (z ktorého sme vzali dátumy jeho života), neposkytol odpoveď na túto jeho otázku, aby tak náhodou nepriťahol pozornosť na samotný problém! Pritom v rámci boja proti nacionalizmu, nezabudol dodať, že Diogenes sa považoval za „občana sveta“, čiže Kozmosu, po grécky za „Kozmopolitu“...

- V druhom prípade chyby vykonané jednou osobou sa priebežne odstraňujú a kompenzujú inými, pritom ale každý dbá na to, aby sám páchal menšie množstvo chýb a pomáha druhým vyhnúť sa rovnakým chybám, aby tak nebol každý zaťažovaný odstraňovaním ich následkov.

No okrem tohto, sa jednotlivci môžu odlišovať aj podľa vzájomného vzťahu ich individuálnej psychiky a nimi plodenej kolektívnej psychiky. Pritom je jednotlivec:

- Buď podriadený kolektívnej psychickej činnosti, vtedy ide o – **stádovitost'**;
- Alebo je slobodným spoluúčastníkom kolektívnej psychickej činnosti, pritom vo vzťahu k jednej stádovitosti môže prípadne vystupovať ako **pastier**, no sám je neslobodný v nejakej inej úlohe.

Tiež treba mať na pamäti, že aj „stádovitost'“ rovnako ako „kolektívna sloboda“, v závislosti od charakteru informačných procesov v nich, môžu plodiť jak „lavínu nešťastí a chýb“, tak aj určité bezchybné fungovanie kolektívu ako celku⁸³.

To znamená, že teoretické poznatky a osvojené praktické zručnosti (teoreticky formalizované aj neformalizované) – **sú len doplnkom k stroju psychiky jednotlivca.**

Inými slovami, vesmírna hodnota, dôstojnosť v ňom prítomného človeka sa neodráža v jeho vzdelaní, poznatkoch a zručnostiach, ale v konkrétnom stroji psychiky a jeho stabilite pod účinkom životných situácií.

Okrem toho, zatiaľ čo mnohí jednotlivci počas celého svojho života zotrávajú pri jednom konkrétnom stroji ich psychiky, mnohí ostatní v priebehu života menia stroj svojej psychiky nezvratne a nie jedenkrát (logické ak démon->biorobot->zviera, a nedokáže sa už naspäť vrátiť); taktiež je veľa tých, ktorých stroj psychiky sa mení neraz, *avšak vratne*, dokonca v priebehu jedného dňa, nieto ešte v priebehu ich života.

Rovnako rozmanité je aj plodenie kolektívnej psychiky množstvom jednotlivcov: sú jedinci, ktorých vklad do kolektívnej psychiky smeruje vždy len k tomu, aby ju premenili na „lavínu chýb a nešťastí“ nezávisle od ich vlastnej vôle a zámerov; sú jedinci, ktorí sa vždy snažia podporiť harmóniu bez chýb; sú jedinci, ktorým je vlastné jedno aj druhé – a to v závislosti od ich aktuálnej nálady, vonkajších okolností, prípadne personálnej zostavy, ktorá tvorí ich okolie.

Existujú dva uhly pohľadu:

- Jeden tvrdí, že všetci jedinci druhu Človek rozumný, bez ohľadu na okolnosti ich pôvodu, či úspechov v oblasti osobnostného rozvoja – sú ľuďmi.
- Druhý tvrdí, že ako ľudia sú a konajú iba tí, ktorí disponujú určitými konkrétnymi vlastnosťami, napr.: pôvodom od predkov, vrodenými vlastnosťami, osvojenými zručnosťami a poznatkami a pod. A všetci ostatní, ktorí týmto nedisponujú, sa ľuďmi nestali.

Druhý uhol pohľadu, hoc pre mnohých je aj neprijateľný, má každopádne pod sebou reálne základy, ktoré nemožno v živote ani osobnom styku ignorovať, a tým viac v politike, od ktorej závisí život mnohých pokolení.

Ak chceme odhaliť stroj psychiky jednotlivca vo vyššie opísanom zmysle tohto termínu, a v každom z množstva **prv preskúmaných variant**, tak pod tlakom zistených okolností bude najprv potrebné vzdať sa názoru, že všetci jedinci druhu Človek rozumný, sa už len faktom svojej príslušnosti k biologickému druhu – stali Človekom.

Ale aby sme si v zatemnení mysle nezlomili väzy pri odopieraní ľudskej dôstojnosti kohokoľvek, tak pri druhom uhle pohľadu je tiež potrebné si všetko konkrétne a presne zadefinovať. V prvom rade je nutné povedať, že odopieranie ľudskej dôstojnosti *na základe pôvodu* od určitých predkov, *poznatkov a zručností* osvojených v živote sa historicky **nepotvrđilo**.

Kastový systém, ktorý *akoby* určoval mieru ľudskej dôstojnosti všetkých jednotlivcov v spoločnosti, sa zrútil dokonca aj vtedy, ak niekto spočiatku správne rozdelil ľudí do kást v závislosti

83

„Stádovitost'“, či „Ne-stádovitost'“ - ako taká nie je problém, dôležitejší je ideový a informačný **obsah**, a ešte dôležitejší od tohto všetkého je **stroj psychiky** nositeľov tohto obsahu (štatistické rozloženie typov psychiky v spoločnosti). – pozn. prekl.

od stroja psychiky, schopností, zručností a ďalším osobným vlastnostiam. No v rodinách vyšších kást sa rodili aj tí, ktorí si neboli schopní osvojiť sebadisciplínu, zručnosti a poznatky, nevyhnutné pre činnosť v spoločensťve; vyrástli tak, že nedisponovali osobnosťnými vlastnosťami, ktoré boli občas osnovou kastového delenia; a v rodinách nižších kást sa rodili aj takí, čo disponovali osobnosťnými kvalitatami, považovanými za neoddeliteľnú vlastnosť vyšších kást; rodili sa aj tí, ktorí si vedeli osvojiť „vyššie“ poznatky a zručnosti, komu však toto „vyššie“ kasty neumožňovali, odopierajúc im toto právo na základe ich pôvodu. Svojou **podstatou** sa kasty premiešali, no **formou** sa štruktúra kást zachovala, a „nastúpila Kali-Yuga“.

Podobným spôsobom sa potom zrútil aj otrokársky a stavovský systém, kde neexistovali nepriechodné kastové hranice, kde stavovské hranice boli priepustné aspoň v štatistickom zmysle: to znamená že bolo všeobecné pravidlo, no existovali aj viac-menej mnohonásobné výnimky z neho.

V priebehu celej histórie predstaviteľa prostého ľudu neraz a prakticky všade ukazovali „lepším ľuďom“ (*utláčajúcim prostý ľud*), že oni tiež nie sú na zahodenie a lepšie než aristokrati vedia robiť prakticky všetko:

bojovať – Spartakus, S.T.Razin, J.I.Pugačov, S.O.Makarov, M.V.Frunze, G.K.Žukov a mnohí ďalší; **robiť vedu** – M.V.Lomonosov, J.C.Maxwell, T.A.Edison; **tvoriť umelecké diela** – I.J.Repin, S.A.Jesenin, G.V.Sviridov; **tvoriť veľkú politiku** – A.D.Meňšikov, A.Hitler, V.M.Molotov, L.M.Kaganovič.

Nech by sa už hocikto akokoľvek staval k vymenovaným (*ale aj mnohým ďalším*) predstaviteľom prostého ľudu po ich **ľudskej** stránke, považujúc jedných za synov pekiel a druhých za najlepších predstaviteľov ich národa, – no v oblasti svojej činnosti oni konali prinajmenšom nie horšie, než predstavitelia „elit“ ich doby. Z druhej strany, ak sa pozrieme do kroník, opisujúcich diela „znamenitych predstaviteľov elit“ (ktorí plnosť ľudskej dôstojnosti priznávali vždy len sebe), tak mnohí z jej predstaviteľov nastvárali toľko ohavností, že hovoriť o ich ľudskej dôstojnosti nepripadá ani v úvahu.

Ak sa bližšie pozrieme na *organizáciu psychiky jednotlivca* a jeho *účasť v kolektívnej psychike*, tak mnohé v tejto problematike sa bude javiť veľmi špecificky. Dospelí, bez ohľadu na ich pôvod, disponujú vrodennými aj kultúrne podmienenými zložkami psychiky. Obe zložky sa prejavujú v správaní jednotlivca. Pritom u rôznych jednotlivcov a v rôznych časových intervaloch môže byť ich správanie podriadené buď **inštinktom**, alebo **sociálne podmienených návykom** (podobne ako u inštinktov, aj tieto tvoria bezmyšlienkovité automatizmy správania), alebo **racionálnemu tvorivému svetonázoru** každého, alebo vychádzajúcej za rámec nášho chápania: **vlastnej intuície**; vedeniu Zhora, alebo posadnutosti (*v inkvizítorskom zmysle slova*).

Pri tom je zjavné, že inštinky, rozum a intuícia – sú javy rôznej hierarchickej úrovne v organizácii ľudskeho správania na základe a v chode jeho psychickej činnosti.

Podľa nášho názoru – pre Človečí stroj psychiky – je prirodzené, ak sú vrodenné reflexy a inštinky základom, na ktorom sa ďalej vytvára tvorivé racionálne správanie; je prirodzené, keď intuícia poskytuje informáciu, ktorú možno pochopiť prostredníctvom intelektuálnej činnosti; je prirodzené, keď v prúde „intuitívneho vedenia všeobecne“⁸⁴ sa vyčleňujú zložky, v ktorých sa odrážajú:

- Informačné prúdy, splodené podvedomými úrovňami psychiky samotného jednotlivca;
- Prúdy splodené kolektívnou psychickou činnosťou;
- Rôzne druhy vonkajších mámení, s cieľom prekrútiť alebo podriadiť si slobodnú vôľu človeka
 - Božie vedenie Duchom Svätým.

V ideálnom prípade človek musí byť slobodný od posadnutosti (inými entitami a stádovitou v kolektívnej psychike), a všetko ostatné – inštinky, návyky, rozum a intuícia – musí v jeho psychike zotrvať vo vzájomnej harmónii a napomáhať jedno druhému v zabezpečení takého správania človeka v živote, aby nevznikali konflikty

s Vyšším zámerom⁸⁵.

Ináč povedané, človečí typ stroja psychiky – to je diktatúra svedomia pri vedomej viere Bohu.

A tak, ak rozum odmieta intuíciu, alebo iba nevoľnícky slúži inštinktom, potom nejde o **Človečí** ale o **zvierací typ stroja psychiky**. Aj v tejto práci slová ako „zvierací stroj psychiky“ netreba vnímať ako nadávku, ale v nasledovnom zmysle: zvrchovanosť vrodenných živočíšnych inštinktov a nepodmienených reflexov spoločne s návykmi správania (*prebratými z kultúry spoločnosti a bezducho vykonávanými v životných situáciách - svojim spôsobom analógia drezúry*), nad všetkými ostatnými zložkami psychiky toho, komu je Zhora dané byť Človekom Rozumným.

Pritom treba mať na pamäti, že aj pri zvieracom stroji psychiky môže byť intelekt vysoko vyvinutý, a jeho nositeľ môže byť znamenitým profesionálom v tej či onej pracovnej oblasti civilizácie⁸⁶ (vrátane mágie), pričom v podstate nie je človekom.

Existuje tiež stroj psychiky typu **biorobot-zombi**, postavený na osnove bionositeľa druhu Človek Rozumný, ktorý sa však od Človečieho stroja psychiky odlišuje tým, že tu sa v správaní (*z rôznych príčin, ako vonkajších, tak aj subjektívnych*) vytráca vlastná sloboda pri narábaní s informáciou (*ako jedna zo zložiek slobody vôle*), následkom čoho jednotlivec pod vplyvom *náležitých okolností* – *spúšťačov* iba odpracováva program správania⁸⁷, vštepovaný do jeho psychiky, prípadne nie je v stave zmariť vonkajšiu aktivizáciu pre neho typických zručností a vlastností – inými jednotlivcami alebo kolektívmi podľa ich svojvôle.

Okrem toho, zombirujúce programy môžu byť v správaní jednotlivca hierarchicky významnejšie než vrodenné inštinkty, následkom čoho, *z jednej strany* zombie v určitých situáciách neprejavuje inštinktívno-živočíšne reakcie na situačné spúšťače, a pôsobí ako človek (čo i odlišuje zombie-biorobotov od nositeľov čisto zvieracieho stroja psychiky, ktorí sa ani len nepokúšajú potláčať zvrchovanosť živočíšneho vedenia); *z druhej strany* je v zombie psychike možný konflikt medzi behaviorálnymi programami inštinktov a zombie programami správania, a tiež medzi rôznymi zombie programami správania.

Tiež pomerne často možno vidieť, ako sa rozum a vôľa, *získajúc kontrolu nad inštinktami a programami správania, sformovanými tradíciou*, sebaopovyšujú a pokúšajú sa podriaďiť si, či popierať intuitívne hodnotenia, a dokonca úplne vytesňujú intuíciu z psychiky a odmietajú Boží zámer v prúde „všeobecnej intuície“, následkom čoho sa jednotlivec stáva obeťou pre neho samého neprekonateľnej ohraničenosti a posadnutosti. To je vlastnosť – **démonického stroja psychiky** všeobecne.

Hlavná podstata démonizmu – je motivované (vedomé) alebo nemotivované (nevedomé) úsilie jednotlivca izolovať sa od Boha.

To znamená že *démonizmus všeobecne* – je oveľa širší fenomén než satanizmus, ak pod satanizmom chápeme úmyselný vstup do hierarchie démonických entít, cieľavedomo odporujúcich Božiemu zámeru, a podriadenie sa tejto hierarchii. *Démonizmus všeobecne, okrem satanizmu*, zahŕňa aj **individuálny démonizmus** (*zvyčajne sa sám nazýva individualizmom*), ktorý môže byť tak zlomyseľným, ako aj mysleným dobre (*vo všednom chápaní dobra a zla*); a tiež zahŕňa aj **kolektívny démonizmus** typu Laodicejskej cirkvi⁸⁸ («nie si ani studený, ani horúci, ale vlažný», “neutralita”, «ja nič ja muzikant»). No vo všetkých prípadoch problémy démonizmu pramenia z jeho

85

Ekvivalent pre ateistov: **neráž konár na ktorom sedíš**. Alebo ináč povedané, nič nadradené objímajúce systémy v Objektívnej realite, od existencie ktorých závisí existencia každého človeka a ľudstva v celom.

86

Inými slovami, hoci ľudská dôstojnosť bez profesionalizmu ani nie je možná (v tej či onej podobe spoločensko prospešnej činnosti), no nie v profesionalizme sa ona prejavuje. Pomerne často veľký profesionál – nie je Človekom, ale iba doplnkom k svojmu pracovnému miestu. Alebo iný, poučuje druhých o právach človeka a humanizme, no nič iné nedokáže robiť a ani nechce, práve preto tiež nie je Človekom.

87

Najskôr mnohovariantný program; alebo fragmenty programov, ktoré sa k nemu dostali, patriace buď kolektívnemu vedomiu a podvedomiu spoločnosti vcelku, alebo niektorým jeho časťami.

88

Zjavenie Jána (apokalypsa) 3:14 a ďalej.

sebaistého presvedčenia o vlastnej sebestačnosti a *samotná podstata spočíva v odmietaní démonizmom Božieho zámeru a Jeho Všemocnosti*, následkom čoho je ale jeho vlastná obmedzenosť, vyvolávajúca u prívržencov démonizmu nepredvídateľné následky – vtedy, keď ciele démonizmu nezapadajú do Vyššieho Predurčenia, *ktoré sa vždy nevyhnutne a v plnosti realizuje a zároveň odstraňuje a zastavuje všetko, čo mu je cudzie, keď príde čas*.

To že časť démonických bytostí vytvára hierarchie, z ktorých hlavnou je otvorený satanizmus, a určitá časť démonických bytostí koná individuálne – to je druhotným javom, pokiaľ ide o osobnú ľahostajnosť a neurčitý postoj k Vyššiemu predurčeniu či nespokojnosť s Bohom a Jeho Zámerom.

Všetky inštinky, reflexy, návyky a vášne v správaní nositeľov zvieracieho stroja psychiky a stroja psychiky zombie pracujú podvedome a automaticky pri kontakte jednotlivca s náležitými vonkajšími podnetmi – situáciami; no v mnohých situáciách aj démonizmus v dôsledku svojej uzavretosti a ohraničenosti sklzáva v správaní na úroveň zombie alebo zvierat'a.

Aj keď každý, kto sa narodil pod biologickým druhom Človek Rozumný má otvorenú možnosť stať sa skutočným Človekom, pomerne často môžeme pozorovať, ako sa rozum stáva nevoľníkom a obsluhuje živočíšne inštinky človeka; alebo ako sa rozumová činnosť sebaopovyšuje a pokúša sa negovať intuitívne hodnotenia, ba dokonca úplne vytesniť intuíciu z psychiky; ako sa rozum podriadený inštinktom alebo samolúbosti pokúša podriadiť si aj intuíciu; ako sa všetky spoločne snažia odmietat' Vyšší zámer, následkom čoho sa stávajú obeťou nimi neprekonateľnej ohraničenosti a posadnutosti.

Tiež je možné vidieť aj to, ako určití jednotlivci podnikajú aktivity voči iným jednotlivcom s cieľom prevrátiť ich stroj psychiky smerom k zvieraciemu alebo „zombie“⁸⁹, aby oni sami, alebo iní, mali možnosť parazitovať, zneužívajúc psychicky zmrazených v úlohe „rozumných zvierat“ alebo robotov, po fyziologickej stránke veľmi podobných Človeku. Toto môže byť prejavom všetkých nie človečích typov stroja psychiky.

Okrem toho, a o tom sa sociológovia mále kedy zamýšľajú: inštinky jedincov druhu Človek Rozumný sú ovplyvnené pohlavím a zvyčajne nesú programy zachovania druhu v následnosti pokolení. V dôsledku toho, ženské inštinky sú orientované na starostlivosť o dieťa v prvotných štádiách jeho života, a žena pod ich prvenstvom v jej správaní je podriadená potrebám dieťaťa; inštinky muža sú zamerané na starostlivosť o ženu a dieťa, v dôsledku čoho je muž psychologicky podriadený žene skrze inštinky pohlavnej príťažlivosti (*k nej*)* a pod. Názor, že muž je ten aktívny v sexuálnych vzťahoch – je len ilúzia: u muža pohlavnú náklonnosť **k sebe vzbudzuje žena**; mužská reakcia – je opätovanie, druhá vec je potom, či žena príjme túto opätovanú náklonnosť alebo nie. Potreba prekonať ženské odporovanie a nechotu prijať ňou vzbudenú inštinktívnu náklonnosť pri povrchnom preskúmaní javu splodila v spoločnosti názor o aktivite mužského pohlavia v sexuálnych vzťahoch.

V dôsledku takýchto špecifík prerozdelenia úloh reprodukcie druhu uprostred biosféry Zeme v následnosti pokolení medzi jedincami mužského a ženského pohlavia, pri kvantitatívnom prevládani zvieracieho stroja psychiky – spoločnosť psychicky žije v matriarcháte bez ohľadu na to, že organizačne sa môže javiť ako typický patriarchát.

Kým takmer všetci žijú v zajatí inštinktov, starajúcich sa výlučne o pokračovanie rodu, potom pre väčšinu nie je charakteristické Milovať, hoci aj spoločnosť nazýva Láskou to, čo ňou nie je: **Láska, na rozdiel od inštinktov a čarov-vábidiel (špeciálnych zombie programov), nezotročuje, ale dáva jedincovi slobodu voľby zodpovednosti a starostlivosti o všetkých, ktorých je človeku Zhora dané Milovať.**

No inštinktívne vzájomné prepojenia („vzťahy“) – sú len jedným z druhov pripútanosti (*závislosti*)*, ktorá vzniká medzi jedincami a zbavuje ich slobody a bráni Láске. Keď prichádza láska, tak ona oslobodzuje od závislostí, spôsobených tak inštinktami ako aj návykmi a ďalšími sociálne podmienenými informačnými komplexmi. To ale neznamená, že bývalé vzťahy sa rušia; znamená to, že tieto získavajú nový kvalitatívny rozmer, nakoľko Láska má ciele aj princípy sama v sebe,

následkom čoho človek prestane byť nevoľníkom rozmanitej emočnej podriadenosti od okolitých jedincov a nimi plodených situácií.

A tak, ak v spoločnosti panuje zvierací stroj psychiky, tak kultúra takejto spoločnosti predstavuje sama o sebe iba nadstavby a rozšírenia zvieracích inštinktov. Tvorivosť plodí nové formy a spôsoby uspokojovania jedných a tých istých zvieracích inštinktov. Pri panovaní stroja psychiky zombie rôzneho druhu, tvorivosť v spoločnosti je skôr raritou, a kultúra sa podobá navždy pevne ustanovenému verklíku - muzikálnej škatuľke (*šablóne*)*: znie možno aj krásne, ale bez ducha. Keďže inštinky v sebe nesú krátkodobé programy správania; kultúra, ktorá určuje správanie zombie, nesie v sebe dlhodobé programy; a démonizmus, na osnove vôle a tvorivých snáh, dokáže v mnohých prípadoch prekonať aj inštinky aj automatické vykonávanie tradičných automatizmov zombie, — tak v rámci dlhodobých časových intervalov (v rámci života pokolenia) sa vykresľuje štatistika hierarchie podriadenosti psychologických typov: *démonické osoby programujú správanie zombie; zombie „pasú“ jedincov so zvieracím strojom psychiky*.

Ako sme už vraveli, stroj psychiky jednotlivca sa môže často meniť v priebehu života jednotlivca. Zmena stroja psychiky jednotlivca môže byť vratná aj nezvratná. Pri vratnej zmene stroja psychiky, táto sa môže meniť v závislosti od nálady a situácie aj niekoľko ráz za deň, nieto ešte v priebehu života. Tak, ako je každému Zhora dané stať sa Človekom podľa psychického zloženia stroja psychiky vo vyššie opísanom zmysle, tak určitá časť obyvateľstva v každej historickej epoche nezvratne prechádza na stroj psychiky Človeka, a cieľavedome napomáha všetkým ostatným pri ich premene na Človeka.

Spoločenský progres alebo regres je vyjadrený zmenou zložiek štatistiky nositeľov každého z opísaných (objektívne rôznorodých) typov stroja psychiky – a vôbec nie úspechom „materiálnej“ kultúry, umenia, štátneho zriadenia a im podobných, ľahko rozoznatelných demonštračných atribútov tej ktorej spoločnosti.

Hrubo povediac, psychické pozadie dnešnej civilizácie v priebehu celej jej histórie, je približne takéto: *skrytý matriarchát pod diktátom zvieracích inštinktov a pod všeobecnou kontrolou démonických bytostí, opierajúcich sa pri svojej činnosti na pastierov-biorobotov*.

Takéto stanovisko na **podmienenosť dôstojnosti človeka strojom psychiky** jednotlivca a jeho stability vedie k otázkam o vyhliadkach tých, ktorí sa ešte nestali Človekom v spomínanom chápaní a cítení zmyslu slova „Človek“: dokážu sa stať Človekom behom ich života? Dokážu sa stať Človekom ich deti? Dokážu sa stať Človekom všetci členovia spoločnosti, so zriedkavou štatistickou výnimkou postihnutých od narodenia? V závislosti na odpovediach (*na tieto otázky*) pri realizácii politiky v súlade s konkrétnymi odpoveďami (*ako aj pri odmietnutí vytvoriť si názor na tieto otázky*), vytvorí sa ten či onen systém života spoločnosti.

Despotizmus (*ako jeden z prejavov démonizmu*), sa tvári že on neignoruje tieto rozdiely v stroji psychiky jednotlivcov, a akoby práve preto sa snaží každému spravodlivo udeliť jeho sociálny status, t.j. práva a povinnosti v súlade s jeho reálnymi možnosťami. V skutočnosti je ale iba despotizmom a nie spravodlivosťou, pretože ignoruje inú dôležitejšiu vec, a to: keď sa stroj psychiky zmení, tak nie len vzdorovitý (*v minulosti*) jedinec začne hľadať východisko z tejto sociálnej ohrady, do ktorej ho despotizmus zahnal.

Abstraktný humanizmus ignoruje vymenované rozdielnosti v stroji psychiky jednotlivcov a tvrdí, že všetkým a „hneď teraz“ musia byť poskytnuté rovnaké práva, realizované v živote na základe toho, či iného chápania podstaty demokratických procedúr, dostupných všetkým. No v realite, pri pokusoch zrealizovať tento prístup v praxi spoločenského systému života množstva jednotlivcov, situácia sa stáva horšou než pri otvorenom despotizme. V tomto tvrdení nie je nič nové. Okrem toho, konzervatívci toto tvrdili abstraktným humanistom neustále: *«Existujú ľudia, ktorí sa zmenia na hovädá, len čo sa s nimi začne jednať ako s ľuďmi»*, — V.O.Ključevskij.

Ničmenej, je dosť veľa jednotlivcov, ktorí by radi urobili niečo „hneď teraz“, a nevedia prekonať svoju netrepezlivosť. Následkom tejto netrepezlivosti sa púšťajú do činnosti, ktorej perspektívy neblahého zakončenia nevidia, nakoľko sú zahľtení túžbou uskutočniť svoj dobrý úmysel „hneď teraz“, ignorujúc výstrahu: *«Nezačínajte činnosť, ktorej zakončenie neleží vo Vašich rukách»*, — V.O.Ključevskij.

Ďalší zasa, uvidiac určitú viac-menej vzdialenú perspektívu, ktorej realizácia je celkom reálna (*za predpokladu že sa k nej vybuduje cesta z reálnej prítomnosti*), okamžite zanechajú prítomnosť a ženú

sa ozlomkrky za perspektívou (*vidinou budúcnosti*)*, nebudujúc v **reálnej prítomnosti** nič pre jej uskutočnenie, alebo skúšajú na jej uskutočnenie použiť vyložene nevhodné prostriedky, pričom na posúdenie *vhodnosti prostriedkov* sa im nezdá potrebné „strácať čas“ (*ako sa to zo začiatku prihodilo v Rusku pri terorizme dekabristov a neskôr marxistov*), ospravedlňujúc to frázou: „na premýšľanie už je neskoro“ alebo „treba robiť aspoň niečo“. A čo také možno urobiť bez rozmýšľania?

No existujú aj takí, čo povzbudzujú všetkých dobromyseľných netrpezlivcov, za tým účelom, aby ich rukami zničili prítomnosť a zablokovali cesty k reálne možnej priaznivej perspektíve. Medzi takýchto sa radí aj M.S.Gorbačov, kedysi povzbudzujúci zlatokopov perestrojky slovami: «Perestrojka – to je ale neprebádaná cesta, súdruhovia!», — a nikto sa ho neodvážil zahriať: «Nepoznáš brody – neskáč do vody! Povedzte mi prosím ale úprimne: „Vy ako hlava štátu – ste idiot, alebo nepriateľ národa?“»

Ľudia správajúci sa netrpezlivo, odmietajú (*ruskú*)* národnú múdrosť vyjadrenú slovami: «Trpezlivosť a práca všetko zdolajú»⁹⁰. V Koráne je podmienenosť skutočnej mravnosti trpezlivosťou vyjadrená priamo:

«Dobro a zlo nie sú si rovné. Odstraňuj zlo tým, čo je lepšie <ako zlo>, a potom ten, kto je tvojim nepriateľom, stane sa tvojim blízkym priateľom. A nedosiahne to nikto, len ten, kto trpel <znášal>; nedosiahne to nikto, len držiteľia veľkého dielu». — Súra 41:34, 35.

Na to isté poukázal aj Kristus:

«Kto chce ísť za Mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž, a nasleduje Ma...» — Marek, 8:34.

Netrpezlivci, ktorí nevenujú pozornosť a silu tomu, aby v sebe sformovali ozajstnú trpezlivosť a *sebadisciplínu pri práci na realizácii dlhodobej perspektívy*, stanú sa obeťami sebaklamy, keď ich netrpezlivosť budú podporovať ich ďalekozriví a trpezliví protivníci. Pritom ak ich protivníci pracujú na objektívne Zlo, potom nedisciplinovanosť a netrpezlivosť je priama cesta k posadnutosti, biorobotizácií. Okrem toho netreba zabúdať ani na démonické osobnosti.

Démonické osobnosti, — **disponujú (vedome či podvedome) prehnaným sebahodnotením**, sú nositeľmi zvieracieho stroja psychiky, zombie psychiky alebo žijúci v svojvôli individualizmu (*oslobodeného od zajatia inštinktov a zombie programov*), — plodia agresívno-parazitický individualizmus, nárokujejú si na nadľudskú dôstojnosť uprostred ľudstva.

Majú sklon k vzájomnému hodnoteniu svojej hierarchickej dôležitosti a spochybňovaniu

„znížených hodnotení“ (*podľa ich názoru*) od ostatných voči ním samotným. Medzi nimi sú tiež netrpezlivci, no sú tam aj ďalekozriví činní stratégovia, disponujúci mimoriadnou trpezlivosťou, nepovažujúci sa za priviazaných k vonkajšiemu sociálnemu času.

V spoločstvách dnešnej globálnej civilizácie reálne existujú *dobromyseľní netrpezlivci, ktorí prejavujú tento špecifický druh pochabosti*, sa zoskupujú do krdľov. Keď krdle takýchto netrpezlivcov (*idúc hlavou proti múru*) prídu k štátnej alebo inej moci nad spoločnosťou a začínajú realizovať svoj abstraktný humanizmus, tak tento sa následne premení na lavínu najrôznejšej zločinnosti, pretože **rozdiely v stroji psychiky jednotlivcov predsa len reálne existujú**. Tieto rozdielnosti v stroji psychiky plodia vzájomne sa vylučujúce chápania (*každým z množstva jednotlivcov*) konkrétneho dobra a konkrétneho zla, alebo absolútnu neprítomnosť presného chápania týchto vecí. To sa potom premieta do vnútrospoločenských konfliktov množstva antropoidných živočíchov - biorobotov-zombie, svojvoľných démonických individualistov, a tých, ktorým sa počas **každej historickej éry podarilo stať sa Človekom** - v súhrne tvoriacich spoločnosť⁹¹.

Tento druh konfliktov (*spôsobených rozdielmi v správaní, v ktorom sa odráža každý z existujúcich strojov psychiky v spoločnosti*), býva potláčaný alebo odstraňovaný inštitúciami spoločenského samoriadenia, a to rôznymi prostriedkami: «naviať sen», umelo vytvoriť záujmy (*aktivitu*)* pre

90

Na Slovensku je analogické príslovie: „Trpezlivosť ruže prináša“, alebo „Pevná vôľa všetko zdolá“, „Dočkaj času, jak hus klasu!“ – dopl. prekl.

91

Ale spoločnosti sa vo svojom historickom rozvoji odlišujú navzájom nielen kultúrnou svojráznosťou každej epochy, ale aj proporciami, ako sú v nich zastúpené prv opísané typy a podtypy psychiky.

z nepriateľených strán mimo sféry konfliktu, fyzicky izolovať od spoločnosti alebo zlikvidovať jednu, prípadne viac strán, zúčastnených v konflikte.

Po odstránení obzvlášť krvavých následkov pokusu realizovať v praxi abstraktný humanizmus „hneď teraz“ v spoločnosti, ktorý ešte nedozrel do ľudskosti, — nasledujúce viac či menej despotické podržanie dosiahnutej dynamickej rovnováhy medzi spoločenskými skupinami, — nové pokolenia abstraktných humanistov nazývajú totalitarizmom, despotizmom, diktatúrou a podobnými „nepeknými slovami“. No ak sa im podarí znova dostať k moci, tak abstraktný humanizmus plodí ďalšiu v poradí katastrofu spoločenského systému, a spoločnosť, ak nezahynie v nej, tak po nejakom čase obnovuje «despotický poriadok», potláčajúci slobodu jedných alebo druhých spoločenských skupín: tried, stavov, klanov, a tiež slobodu samovyjadrenia sa v živote toho ktorého stroja psychiky⁹². Takáto je približne periodicita celej minulej histórie (*zhrnutej v kronikách*), vo všetkých regiónoch planéty.

92

Treba mať na pamäti, že jednoznačná závislosť medzi „strojom psychiky“ a „triednou príslušnosťou“ sa nepozoruje, i keď štatistická závislosť (*spôsobená prítomnosťou sociálnych skupín v spoločenskom zjednotení práce*), medzi „triednou príslušnosťou“ a stupňom vyspelosti tých ktorých telesných a duševných kvalít jednotlivcov má miesto.